

Jadranka Varga

PRÍČE IZ
NOCNIH
TIŠINA

www.digitalne-knjige.com

Jadranka Varga

PRIČE IZ NOCNIH TIŠINA

2021.godine

Jadranka Varga
PRIČE IZ NOĆNIH TIŠINA

Recenzije
dr Zlatan Gavrilović Kovač

Lektura
Jadranka Varga

Slike u knjizi
nepoznati autori s interneta

© Copyright Jadranka Varga. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*Sve je počelo na Nebu, da bi
se prelijevalo na planet Zemlju*

Jadranka Varga, pjesnikinja

Pripremila : Jadranka Varga

Uredio i obradio: Nenad Grbac

Jadranka Vozna
PRIČE IZ
NOĆNIH
TIŠINA

O AUTORICI

Jadranka Varga, rođena je 05.05.1957. u Zagrebu, gdje je završila osnovnu školu, gimnaziju općeg smjera i Ekonomski fakultet, stručna sprema VŠS.

Od 02.08.1976. do 31.12.2013. je bila zaposlena, a od 01.01.2014. je u mirovini, živi u Zagrebu, udata, bez djece.

Poeziju piše od 1969. godine kad je napisala svoje prve tri pjesme i od tad se nije zaustavila. Pjesme objavljuje na svom blogu

<http://shadowofsoul.blog.hr>

gdje će biti objavljene i ove priče iz njenog života i gdje ulazi u njen noćni svijet mašte i snova i na kraju, Ljubav, koja joj se poklonila u svojoj uzvišenosti.

ZAHVALA

Ovo je moja 19. knjiga i to knjiga fantasy priča pa se želim zahvaliti dragim osobama koje su mi bile velika podrška oko stvaranja te izdavanja knjige „*Priče iz noćnih tišina*“:

moj suprug **Davor**, uz čiju pomoć i vjerovanje nastavljam moje pisanje;

naš mali leptirić, **Maša**, border collie curica koja je opet donijela radost svjetlosti u naše živote;

moj izdavač, gospodin **Nenad Grbac**, sa portala <http://www.digitalne-knjige.com/> koji me isto tako prati u svih do sad izdanih 17 knjiga i 5 zajedničkih zbirki poezije;

moja draga prijateljica Erika, blogerica @teuta na čiju inicijativu sam i počela pisati ove moje „*Priče iz noćnih tišina*“,

gospodin **dr Zlatan Gavrilović Kovač** koji je svojim osvrtom obogatio i ovu zbirku dajući veliki doprinos kompletnoj cjelini.

Jadranka Varga

RIJEČ AUTORICE

Dragi moji čitatelji,

moja 19. knjiga je zbirka fantasy priča pod naslovom „**Priče iz noćnih tišina**“ i nastala je u razdoblju od 28.01.2021. do 12.09.2021. kao zbirka fantasy priča koje sam zapisivala još i prijašnjih godina. To (ni)su samo fantasy priče, ovo sve mi se događa u stvarnosti pa se pitam, jesu li to samo fantasy priče ili priče iz mog života koje se čine nevjerojatne, ali su istinite.

Ova knjiga obuhvaća jedan novi vid mog pisanog izražavanja, a to su istinite fantasy priče-događaji koji mi se događaju pa mislim, da ću i tim žanrom uspjeti doći do srca i duše mojih dragih čitatelja.

Zašto sam stavila naslov „**Priče iz noćnih tišina**“? Naslov ove knjige je takav, jer su to sve priče koje se pričaju u noćnim satima, ali se meni događaju i danju i noću, međutim, spadaju stvarno u fantasy žanr - „**Priče iz noćnih tišina**“.

Recenzent i ove zbirke su dragi prijatelj dr. Zlatan Gavrilović Kovač, književnik iz Australije koji je opet kao i uvijek nepogrešivo dodirnuo samu bit onog što sam htjela poručiti i reći ovom zbirkom „**Priče iz noćnih tišina**“.

Jadranka Varga,
Zagreb, 12.09.2021.

O DUHOVNOSTI, ZATVORENIH OČIJU, U BESKRAJU

Kako ja doživljava duhovnost?

Zatvorenih očiju, potopljeno u njoj izranja i obavija je poput najfinije svile.

Iz cvijeta života uvijek otrgnem jednu laticu i bacim je prema zlatnoj zori, mnogi ljudi otkidaju te latice života bacajući ih prema crnoj pučini samoljublja, srebroljublja, sebeljublja, sveljublja, mnogi ljudi kao bezglave kreature gomilaju svoj životni prostor masom materijalnog bogatstva, zaboravljajući pri tome, da se bez srca ne može živjeti, da se bez osjećaja Ljubavi i Života ne može disati i ta čudna pohlepa oduzima im

komad po komad srca, lomi ga na tisuću komadića i baca u
beskraj Svemira otkud ne dolazi odgovor.

Samo tišina, nijema svečana tišina, a kad iz srca izroni čarobna
nit, miris ružinog cvijeta kad se prolije prema meni osjećam,
da je moja duša uspostavila onaj fini balans između punog
Mjeseca i moje unutarnje duhovne vatre. Tad zatvaram oči,
puštam toj karavani, da me odnese u zelenu pustinju Života i
kad se Zemlja pokoleba, kad se srce smiri – unutrašnjost živi.

Ključ se nalazi u Ljubavi, jer se ona uvijek pokloni u svojoj
uzvišenosti i tako dolaze razni ljudi, traže se u daljinama,
hodaju sjenovitim stazama mračnog dna ponora i pognute
glave odlaze u beskraj, tražeći još i još i još, ali ne dobivaju, jer
to je suh izvor i tu nema ništa.

Odavno sam shvatila, da je to nasljeđe određeno naraštaju koje se klanja palim anđelima u obliku čovjeka, odavno sam shvatila da mir dolazi iz mene, a ne iz nekog nepoznatog suhog izvora, odavno sam shvatila, da ono što leži u meni čeka samo pravi trenutak, da povede moj život onim smjerom za koji sam rođena.

Tražila sam se godinama, a pronalazim se u sekundama, to su trenuci kad sastavljam kaleidoskop Života i srce mi zabljesne u vatri spoznaje, prepoznajem iskreno lice, čisto srce, blistavu dušu.

Ljudi otkrivaju svoja unutarnja lica pokazujući mi te nagrađene konture, pokazujući mi laž umjesto istine, dajući mi zmiju

podmuklosti i laži, umjesto mlade ptice Ljubavi i tako mi život prolazi...polako.

Evo... i novo proljeće dolazi, a ja u sebi slažem svoje vrijeme, zavirujem u svoje malo srce i puštam Bogu, da me vodi meni namijenjenim putem, u tišini same sebe, a to je najteži put, prepreka ima puno koje sami postavljamo, a možda ih nismo ni svjesni da ih postavljamo ... možda je to negiranje situacije, negiranje osjećaja, negiranje negiranja ... najbolje je krenuti iz početka...

*....a sve je počelo na Nebu,
da bi se prelijevalo na planet Zemlju*

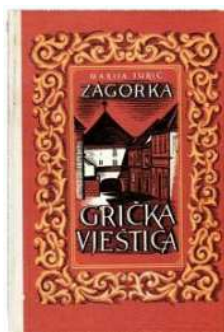
PRIČA O ČAROBNOJ LJUBAVI DVIJE NEROĐENE DUŠE

sve je počelo na nebu, da bi se prelijevalo na planet Zemlja

napisano: 28.11.2010. i dorađeno 05.05.2021.

Zatvorila su se vrata njene male sobe i mama je otišla, zazivajući tatu da je pričeka.

Otputovali su na par dana, bit će sama cijeli vikend i duže. Bio je 3. svibnja, imala je 18 godina, udobno se namjestila u svom krevetu, uzela "Gričku vješticu" i nastavila je čitati.

Sve je bilo baš onako kako treba: mir, vani sunce, maj u svom kraljevsko proljetnom ruhu caruje planetom, a Light leži u svojoj sobi, sama, sa knjigom u rukama i dok je čitala kako Nera, prerušena u vješticu, prvi put susreće Sinišu i dok je čitala sve te vatrene riječi, krilati prijatelj se polako spustio i pomilovao njene lijepe zelene oči.

Između tihog uzdaha, između tanke crte stvarnosti i sna, ušla je u plavu šumu neobičnih cvjetova, neobičnog drveća i neobičnih bića. Još uvijek držeći u ruci "Gričku vješticu", magično ju je privlačilo cvijeće koje je svijetlilo. Zadržala se kraj jednog, dotaknula ga, ali je isti tren nestao. Dotaknula je i drugi cvijet, i on je nestao, a Light se nasmiješila osjetivši kako joj dah miluju zlatne zvjezdice što su se odjednom počele spuštati na njenu dugu plavu kosu.

Zapitala se:

.- Gdje se nalazim?,

a odgovor je stigao isti tren:

.- Nalaziš se u svom snu.

Osjetila je da treba krenuti dalje, a neobično plavo lišće doticalo je tlo, njene ruke, odjeću, kosu. Iz nebeskih sfera su dopirali zvuci harfe, a kroz Light je prostrujala milina osjećaja da baš tamo pripada, u tom svijetu svog sna i dok je polako hodala plavom šumom, nailazila je na drveće neobičnog oblika i ploda, oko nje su oblijetali šereni leptiri, veliki kao ptice, a ptice su sjedile na srebrnim granama i pjevale ljepše od anđela, ljepše od morskih sirena, a najljepše što je u životu ikad čula, bila je udaljena glazba iz harfe.

Iz tog božanskog instrumenta se čula toliko zanosna glazba, da je Light u tren zastala kako bi što bolje čula prekrasnu melodiju i kao da je razumjela taktove glazbe bez riječi koji su govorili o čarobnoj ljubavi dvije nerođene duše.

Iz tog magičnog trenutka probudio ju je šum, okrenula se i pogledala: ispred nje su stajale dvije nerođene duše, dva astrala, nježno se držeći za ruke i smiješeći se međusobno jedno drugom i njoj.

U duši je osjetila milinu, raskoš boja i toplinu bezvremenske ljubavi kad je vidjela svoju dušu sa voljenom osobom. Točno je znala, da je to njena duša i duša voljene osobe koje je srela u tom čarobnom svijetu plave šume i jedno i drugo su joj se naklonili, pozdravili je i bez riječi uputili rečenicu:

- Sad nas vidiš, kakvi smo, a bit ćemo takvi i kad dođemo k tebi i njemu. Zato, ostavi ovaj trenutak u svom srcu, tako da možeš prepoznati njega, a da i on po tom tragu može prepoznati tebe!

Znala je, da je to poruka za nju, za njenu budućnost, ali i za njenu prošlost. Dva astrala, te dvije nerođene duše, ispričale su joj da će dugo, dugo lutati sama i da već dugi niz stoljeća

luta sama, ali i da je došao trenutak kad su svijetli bijeli anđeli odlučili, da je došao kraj tom njenom lutanju.

Iz dubokog mira, otkud dolaze njihove odluke, svijetli bijeli anđeli su dogovorno usmjerili put njene sudbine prema sudbini druge duše koja je isto tako dugo lutala sama i koja je tražila nju kao što je i Light tražila njega.

Light je zadrhtala u sebi na takve neizgovorene riječi, znala je da je to oduvijek spavalo u njenom srcu i znala je, da nešto nedostaje u njenom životu. Sjećala se svojih prošlih života, sjećala se svog lutanja, čudnih ljudi sa kojima je dijelila sudbinu i sjetila se svoje duše kako je u tamnim noćima prolila

biserne suze i zarekla se, da više nikad neće lutati, nego čekati.

Dvije duše su se nasmiješile, jer su točno razumjele njene misli i vidjele su njen životni put u kaleidoskopu sjećanja. Nije ih pitala kad će se to dogoditi, hoće li to biti u ovom ili drugom životu, jer joj to nije bilo važno. Bio je važan taj trenutak viđenja i spoznaje i taj trenutak je bio tako blistav i dragocjen, da budućnost uopće nije bila važna, već taj trenutak spoznaje, taj trenutak sjećanja i taj trenutak objave.

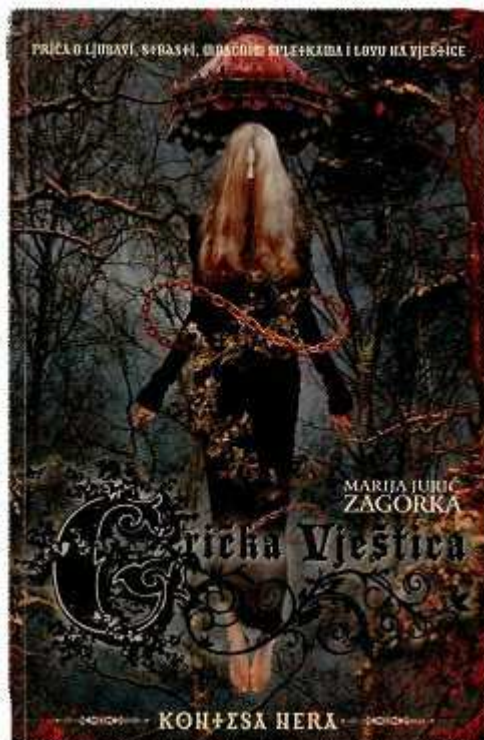
Light je znala i osjećala tu ljubav koju su dvije duše osjećale jedna za drugu i prema njoj. Zakoračila je, naklonila se lagano prema dušama i krenula dalje, a u tom trenu je začula prekrasnu glazbu harfe koja je bila sve jasnija, opojnija i mekša.

Kad je otvorila oči, knjiga "Grička vještica" je ležala na njenom srcu, a Light je osjećala da su se sve te divne riječi iz knjige slile u njeno srce i krenula je putem zvijezda do zlatnih vrata svoje sudbine.

Mislila je, da se ne zna što se dalje dogodilo sa njom i da se ne zna je li sreća dušu iz svog sna ni da se ne zna je li živa ili nije. Zna se samo, da je zauvijek ostavila trag u svakome tko je ovo čitao, jer svaki put kad se zakorači u čarobni svijet mašte i snova, može se sresti nju i dvije duše kako pričaju i slušaju nebesku glazbu božanstvene harfe, ali to nije bio kraj priče.

U tom trenutku čovjek se osjeća kako svatko tko zaranja u čarobne dubine svog podzemnog oceana tamo može naći prekrasne trenutke i inspiracije kao što ih je i autorica ove priče našla baš tog dana, 24.11.2010. godine.

Kako je napisano na početku knjige: *“Sve je počelo na Nebu, da bi se prelijevalo na planet Zemlju”*, tako su duše odlučile spojiti svoje živote, ali ne u mladim danima, već onda kad će biti dovoljno zreli, da bi jedno drugo prihvatili.

Light je lutala životom, zaljublivala se, udala se dva puta. Imala je velike ljubavi, ali sve je to bilo kratko. Osjećala je da joj nešto nedostaje, osjećala je da su svi ti ljudi samo prolaznici kroz njen život i da čeka “onog pravog” kako ga je u sebi nazivala.

Rastava od prvog supruga bila je bolna, tužna, ali morali su se rastati, Light je znala da im nije suđeno, iako je on bio njena prva ljubav. Teško je podnosila to vrijeme nakon rastave 1979., sve više je bila sama, odlazila je na posao, vraćala se

kući, čitala je, slušala glazbu, sjedila na ležaljci u svom dvorištu.

Tako je sreća i svog zaručnika, susjeda sa kojim je provela pune 4 godine. Opet je bila zaljubljena, ali nešto je nedostajalo.

1981. se pojavio jedan mladi čovjek, ukrao joj srce i misli, ali su se brzo rastali. Nakon dvije godine on je nesretno poginuo i Light je opet bila sama.

1984. sreća je jednog čovjeka, jako sličnog tom poginulom dečku i nakon 3 mjeseca se udala za njega. Ostala je sa njim 7 godina u braku, ali taj brak je bio sve samo ne sretan. U tom braku je zavoljela svog prijatelja sa kojim je provela 11 godina i nakon tog rastanka koji je bio težak i kao bolan nož u njenim leđima, ostala je sama dugih 6,5 godina.

Osjećala je, da će se "onaj pravi" pojaviti i počela je pisati veliku knjigu poezije "Sjena duše". U tu knjigu je pretočila sve svoje misli, svoje stihove je obojila plavom bojom one boli koja se slijevala niz njena leđa kad je dobila nož u ta leđa onim čudnim rastankom.

U srpnju 2004. na jednom plesu je srela jednog čovjeka plavih očiju. Plesali su i kad ga je pitala zašto je baš nju izabrao od svih, odgovorio je:

- Neko svjetlo je padalo baš samo na tebe i morao sam ti prići.

Light je osjetila nešto u srcu, a na Veliku Gospu 15.08.2004. je počela zajedničkim putem ići sa tim čovjekom.

Bilo je nešto nježno u njemu: duša mu je bila razlomljena, tužan, blag, dobar, duša mu je bila mekana kao bijelo krilo anđela i Light je znala, da ovo nije ništa slučajno i znala je da je to taj čovjek, “onaj pravi” koji je konačno došao u njen život.

Puno godina kasnije spoznala je, da je sve počelo na Nebu i prelilo se na planet Zemlju. Dvoje anđela su se sreli u kasnijim godinama. Jedan anđeo čuva drugog anđela koji se brine o prvom anđelu.

Oboje su rođeni u istom gradu, oboje su se kretali na istim mjestima gdje se plesalo, a nisu se sreli. Oboje su možda prolazili jedno kraj drugog na tim mjestima, ali se nisu privukli. Sudbina ih je odlučila spojiti onog trena kako su se njihove duše dogovorile na Nebu.

Interesantno je, da je Lightin dečko poginuo ispred hotela gdje je njen sudrug sa Neba radio dugih 17 godina. Kad su

kasnije pričali o tome rekao je, da se sjeća tog tragičnog događaja, jer je baš taj dan bio na poslu.

Interesantno je, da je Lightin zaručnik-susjed sa kojim je bila zaručena 4 godine, radio zajedno sa prijateljem njenog sudruga sa Neba i taj prijatelj se sjeća njenog zaručnika kao dobrog i poštenog čovjeka.

Sve su to neke čudne koincidencije koje to i ne moraju biti, ali kad sada gleda unatrag – ništa nije bilo slučajno. Ništa nije slučajno, sve je to odavno dogovoreno na Nebu, njihove duše su se dogovorile, da će biti baš ovako kako se i dogodilo.

Ispostavilo se, da stvarno ništa nije slučajno, jer se njen anđeo teško razbolio i sad je taj život podređen samo tome.

Light je otišla u prijevremenu mirovinu. To je bilo jedno čudno razdoblje: kao da ju je nešto tjeralo, da ide baš 31.12.2013. u mirovinu i otišla je. Krajem veljače 2014. stigao je jedan nalaz pa onda drugi, treći... tek 15.07.2014. je dobivena dijagnoza i Light je znala, da nije pre naglila time što je otišla u prijevremenu mirovinu, već naprotiv, sve je to tako moralo biti.

U međuvremenu je 13.02.2016. stigla i Maša, border collie i Light je znala, da je kojim slučajem bila zaposlena ne bi mogla nikako odgajati tako malo štene koje joj je donijelo toliko radosti i pomoglo, da šetnjama sa njom više ne osjeća bolove u kukovima koji su je mučili godinama.

Kako god se gleda na te protekle godine, preispitivanja više nema, sve je bilo s određenim razlogom. Oni su jedno drugo "pokupili" na ovom planetu Zemlja i to onako kako su se

dogovorili kao dvije duše o čijoj čarobnoj ljubavi na nebu je i napisana priča.

Znači, ipak je sve počelo na Nebu, da bi se prelijevalo na ovaj planet Zemlju i često tako Light sjedi u sumračju razmišljajući o svemu, a onda čuje tihi šapat anđela koji joj tiho i intuitivno govori, da ne treba ništa preispitivati, jer se sve događa onako kako se trebalo događati.

STANJE ŽIVOTA U DVA SVIJETA

napisano: 19.11.2015., dopisivanje sa blog-prijateljicom

Živjeti u dva svijeta, nije to tako bolno... isključiš jedan kad si u drugom i obratno. Kad sam u realnosti, isključim onaj "moj tajni svijet" i živim realno sa svim divotama i strahotama tog realnog života.

Kad se uključim u "moj tajni svijet", nema realnog svijeta, u njemu ni mene nema, jednostavno sam u "svom tajnom svijetu" gdje sam onakva kakva sam u duši, bez ljudskih

naslaga nabačenih tijekom silnih godina i silnih stoljeća i silnih života koje sam proživjela.

U tom tajnom svijetu lagano se diše, ispod površine - pluta se tiho, zaranja se na dno koje nije tako tvrdo kako ga opisuju, već je mekano i prijateljsko.

U realnom svijetu kad dođeš do dna, bolno je i teško, ali zato uvijek imam taj mali padobran "mog tajnog svijeta" koji mi olakšava tvrdi udarac o dno realnog svijeta i to su ta preklapanja kojima balansiram na neki fini, a meni tako nepoznat način, valjda to moja duša radi switch on - switch off.

1982.

SJAJ

"Neki ljudi će vam prići, jer ih vaš sjaj privlači. Neki će vas odbaciti zato što je vaš sjaj za njih prejak i to je u redu. Nastavite sjajiti i dalje."

- Will Smith

Ovo je istinita priča o meni i životu mojih roditelja. Slavica, rođena Zagrepčanka završila je u Bosni. Moja mama Slavica je rođena 15.10.1921. u Zagrebu, u Mandaličinoj 13. Živjela je sa majkom Katarinom, ocem Alojzom, starijim bratom Josipom i

mlađom sestrom Marijom. Njen otac Alojz je imao još troje djece iz prvog braka sa tada pokojnom ženom Franciskom, tako da su tu još bila dvojica starije polubraće (ne sjećam se imena) i starija polusestra Franciska, zvana Fanika. Otac Alojz je umro kad je mojoj mami bilo 7 godina, a majka Katarina je umrla kad je mojoj mami bilo 8 godina. Ostali su njih troje na skrbi grada Zagreba.

Fanika je još bila mlada, imala je tek 17 godina kad se sve to dogodilo i nije mogla preuzeti brigu oko njih troje. Razdvojili su ih: Slavicu su dali obitelji Orsag u Zlatar, a Josipa i Mariju isto tako nekim obiteljima, jer se ne sjećam tih imena.

Od šoka, Slavica je oslijepila na godinu dana, nije ništa vidjela, liječnici su rekli, da je to privremeno sljepilo. Nakon godinu dana je progledala, Fanika je došla po njih troje, uzela ih k sebi, jer se u međuvremenu udala za Antuna.

Slavica je rasla, imala je težak život, izučila je za cvjećaricu i radila je "kod neke Židovke u Jurišićevoj, tamo gdje je sad kino Grič", tako mi je pričala. Bila je više gladna, nego sita. Jednog dana je u cvjećarnicu ušao jedan elegantan gospodin od cca 30-tak godina i kupio je cvijeće.

Pogledala ga je onim svojim velikim očima i ostao je zarobljen tim pogledom. Nije ni znala, da ju je slijedio kad je išla kući i prije, nego je išla kući, navratila je u crkvu Svetog Blaža, u Prilazu baruna Filipovića u Zagrebu gdje je pjevala u crkvenom zboru. Ušao je i on za njom.

Zbor je počeo pjevati "Ave Maria" i onda je ona zapjevala solo dionicu. Naježio se, kako se tad naježio, pričao mi je, jer bi se uvijek naježio kad je ona zapjevala. Slijedio ju je do kuće. To je

trajalo oko tjedan dana i kad je sljedeći put navratio u cvjećarnicu, buket kojeg je kupio, poklonio je njoj i zapitao je, da li je slobodna? Odgovorila je da je slobodna. Pitao ju je, želi li sa njim dijeliti život, rad, ljubav. Odgovorila mu je da je maloljetna, ali da on mora pitati njene skrbnike, sestru i šogora.

Došao je k njima i zatražio njenu ruku. Gledali su ga, bio je zgodan čovjek, ali stariji od nje. Da, bio je 17 godina stariji od nje, ona je imala 17 godina, on 34. Slavica je stala pored njega i rekla svojim skrbnicima, da se želi udati za njega i zatražila njihov potpis (to je posebna priča).

Sve se događalo prije Božića, vjenčali su se za Novu godinu 1939. godine. Tako je počeo njihov život: zajednički rad, stanovanje po hotelima, jer su živjeli od glazbe.

1941. je počeo je II-Svjetski rat, postalo je jako teško živjeti u Zagrebu i njih dvoje su dobili posao u Bosni. Tako je rođena Zagrepčanka počela živjeti u Bosni. Otkrila je jedan drugi svijet, druge ljude, drugačije od njenih Zagrepčanaca.

Ostala je dugo živjeti u Bosni, punih 25 godina je tamo živjela i zavoljela je te ljude, tu lijepu zemlju, proputovala je cijelu Bosnu, Hrvatsku, Sloveniju. Dalje nije išla, jer je u nakon 18 godina braka dobila mene. Tad su prestala njena putovanja, ali putovanja su se nastavila u pričama koje mi je pričala sa tih putovanja, gradova i ljudi koje je upoznavała.

U spomen na Slavicu i njenu Bosnu, sjetila sam se i "Emine" koju je sa posebnim žarom i ljubavlju moja Slavica uvijek znala pjevati te sam joj poklonila jednog dana na internetu 2 dana prije rođendana, 15.10. ovaj članak i njenu "Eminu".

Kad slušam “Eminu” kao da vidim moju Slavicu kako je prekrasno pjeva, stoji sa mikrofonom u ruci u onim njenim divnim haljinama koje sam najviše voljela: jedna je bila crna od samta, a druga bordo crvena od samta i te dvije haljine su joj najljepše stajale.

Mnogi ljudi bi prestali i piti i jesti slušajući Slavicu kako pjeva bilo koju pjesmu, ali kad je pjevala “Eminu” to je bio poseban osjećaj za Slavicu, ali za njenu publiku koja ju je slušala, jer je iz nje izbijao taj neki poseban sjaj kojima je uvijek očaravala ljude ne samo dok je pjevala “Eminu” ili neku drugu pjesmu, taj sjaj je izlazio iz njenog bića cijeli njen život.

Kip Šantićeve „Emine“ koji se nalazi u Mostaru

Ja sam rođena, a nisam trebala biti rođena. Roditelji su bili 18 godina u braku i tek su me onda dobili. Otac je bio star 53 godine, a mama 36 godina kad sam stigla na ovaj planet.

1959.

Bila sam sjajna, bijela (po riječima moje mame Slavice), bila sam mirno, dobro dijete. Kako sam odrastala, imala sam jako bujnu maštu i bojala sam se nekog „čudovišta“ kojeg sam nazivala „Vuvu“. Bojala sam se noću ostati sama, dok su ,pko roditelji išli na posao, jer su radili noću.

Jedne noći kad sam imala 6 godina, u Kutini gdje su radili roditelji, izašla sam iz sobe i lutala gradom, primijetili su me neki ljudi i kako je to bio mali grad, znali su čija sam i alarmirali su moje roditelje. Kad su me pitali zašto sam izašla, rekla sam im:

- Zvao me Vuvu, da izađem pa sam izašla.

Bojala sam se i velikog kamiona marke „Om“. Kad bi prolazio, tresla sam se od straha, a ni danas ne znam zašto je to bilo tako. Uvijek sam bila samozatajno i ozbiljno dijete. Imala sam (a i danas imam) te velike oči i taj neki sjaj koji se obavijao oko mene, a taj sjaj su vidjeli rijetki ljudi.

U mojim očima je uvijek bila neka ozbiljnost, tuga, samozatajnost. Nisam imala puno prijateljica, najbolja prijateljica je bila moja mama i knjige koje sam čitala, a kasnije fantasy filmovi.

1974.

Nekako sam se uvijek osjećala kao gost na ovom planetu, kao da tu ne pripadam, kao da sam zalutala i – zastala. Zastala sam i ostala.

1965.

Godine 1969. počela sam pisati pjesme, napisala sam 3 jako ozbiljne pjesme za svoju dob i od tad se nisam zaustavila. Moj svijet je bio **moj tajni svijet** bajki, knjiga, filmova.

Uvijek sam bila distancirana od mnogih ljudi, ali jako pristupačna, vedra, komunikativna... sve je to bilo na površini. U mojoj dubini se odigravao jedan sasvim drugi svijet, **moj tajni svijet** mašte i snova i kad god bih ušla u taj svijet, sjaj

oko mene bi se vidio, kao da mi je koža sjajila, oči su bile drugačije, više nisam bila ona osoba koju su mnogi poznavali.

Zauvijek sam ostala u svom tajnom svijetu mašte i snova pa iz tog svijeta izlazi u realnost koju moram odživjeti, ali moj život se odvija u sasvim jednom drugom svijetu gdje je sve drugačije.

Jednom sam napisala ova sjećanja:

Vrtim sjećanja i kao vrtuljak se okreću i slike polako na ramena slijeću poput ptica koje sam dozvala i drugim ih imenom nazvala.

Jesu li to bila dobra djela, ono što slijedi iz života i što se uvijek čini? Ne znam, nikad se nisam pitala jesam li činila dobro djelo, što imam ja od tog, što ima Bog, što ima tko? Ima samo onaj kojem je to dobro djelo učinjeno.

Dok sam odrastala, tata mi je govorio:

- Vidiš kako skromno živimo, ja radim, mama ne radi, tebe školujemo. Jednog dana, kad završiš gimnaziju, zaposlit ću te tako da nam možeš pomoći, jer mi od male penzije ne možemo tako vječno živjeti.

Odrastala sam uz tu rečenicu, naravno, želja mi je bila ići na faks i upsala sam ga: Filozofski fakultet, smjer arheologija i engleski jezik, primljena sam kao redovita studentica, ali tata mi je krajem srpnja 1976. našao posao i počela sam raditi 02.08.1976. Kad sam ga pitala, a što je sa faksom, rekao je:

- Faks uz rad, školuj se sama, ja nemam novaca da te školujem 4 godine.

... i tako sam krenula na put života, a sve drugo je povijest.

1977.

Živjela sam sa njima do 1984., redovito sam više od pola plaće davala u kuću i od svoje polovice još kupovala ogrjev za zimu, zimnicu i sve ostalo što treba. Život mi je pokazao svoje pravo lice u mojoj 19.-toj godini, ali da tako nije bilo ne bih sad ovdje sjedila i pisala ovu priču iz života.

Udala sam se 1984. za drugog supruga (prvi je bio samo prvi dečko i odmah je morao biti suprug=tatin nalog, long story), ali sam i dalje nastavljala financijski pomagati roditelje. 1992. je došlo do tragedije: tata je izgorio u kući, imao je tešku, nasilnu i brzu smrt; mama je otišla za njim u roku 11 mjeseci.

Ostala sam sama, našla sam utjehu u teta Ramoni, maminoj najboljoj prijateljici. Od tada sam se preusmjerila na nju, ona mi je pomagala, ja sam njoj. Postale smo nerazdvojne i sad se pitam: a što sam to dobrog ja učinila, osim što sam jedino financijski pomagala roditelje i teta Ramonu?

Ne znam, iskreno moram reći, da mi je to bila dužnost, a ne dobro djelo, ali kako sam od malih nogu odrastala u samotnom okruženju, postala sam samozatajna. Imala sam moj tajni svijet mašte i snova u kojem živim i danas kad se odmaknem od stvarnosti.

U tom svijetu su svi dobri, u tom svijetu je Ljubav najljepša sjajna zvijezda na plavom nebu života.

U tom svijetu nema ničega, osim dobrote, Ljubavi, poezije, glazbe, prekrasnih slika, prijatelja, Božje ljubavi, anđela. U tom svijetu živim i pokušavam ga približiti i Davoru. Taj svijet sam razumio što je tako lijepo u tom svijetu, nitko nije pokazao namjeru niti da odmakne vrata za 1 cm i proviri u taj svijet i bar se nalukne unutra i vidi. pokušavala približiti svim mojim partnerima sa kojima sam bila. Nitko me nije razumio, osim „plave sjene“ i sad Davora, nitko nije

Ne, sve je ostalo na mojoj priči kako je lijepo u tom svijetu, a tko će mi vjerovati, kad ni probao nije?

Zato se pitam, može li jedan lijepi svijet kojeg dajem od srca, bez ičega da tražim natrag, ostati tako neposjećen? Naravno da može, ovisi tko zove, ovisi tko daje i što daje, to je poanta. "Plava sjena" je zavirio u taj svijet, zastao i ostao zatečen. Brzo je iz njega izašao 😊 nije bio ni 5 minuta, ali bar je ušao. 😊

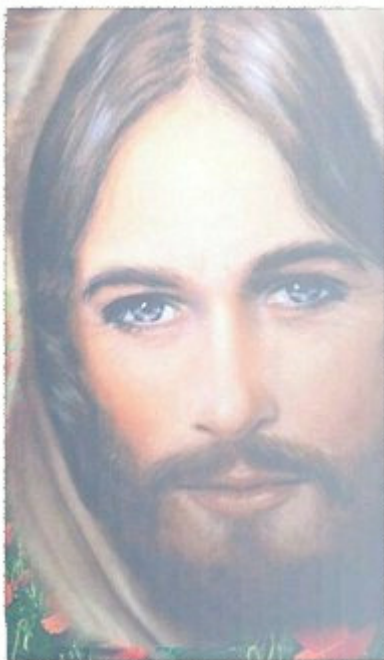
A Davor? E, to je ono najvažnije. On je došao iz tog svijeta. On je jednostavno išetao jedne noći 2004. i pokazao se. Nisam ga ispočetka prepoznala, ali srce ga je osjetilo i zaustavilo se baš uz njega. Pitala sam se – je li fatamorgana, je li to – to?

Život je pokazao da je to – to. Jedno drugo smo pokupili u mom svijetu i krenuli dalje. Ima li veće dobrote, nego pozdraviti „životnu skitnicu“ iz mog svijeta i primiti ga u ovaj, realni svijet i ostati uz njega? Naravno, da ima veće dobrote, ali ta je moja dobrota – prema meni samoj, a i prema njemu. Ta nam je dobrota spasila i moj emotivni život i njegov cijeli život, ta dobrota i dalje održava moj svijet živim, pulsirajućim, ta dobrota i dalje zalijeva moj život svojim plavim slapovima kad god me pogleda. Možda je ovo netipično za neka dobra djela, naravno, jer se ne smatram nekom predobrom osobom,

sveticom bla bla. Obična sam žena koja ima svoje mane i dobre strane i koja nastoji, ako je svjesna onog što čini, uvijek činiti ovo: ono što ne želiš sebi – ne čini drugome.

Nisam licemjerna i ne pucam se u neko zvijezdano nebo imaginarne dobrote, ali znam jedno: što god napravim – činim to iz srca, iskreno i dajem onoliko koliko mogu. Ne mogu dati ono što nemam, samo mogu dati ono što imam pri tome, naravno, ne mislim samo na materijalna davanja.

Davati nešto, znači davati i nematerijalno, a tu sam majstor! O materijalnom davanju neću puno ☺, jer još moram otplaćivati ta davanja minimalno 7 godina ☺.

Život mi je poklonjen. To je dobra strana Božje ljubavi koja se spustila na mene i znam, da tu nisam slučajno, znam da sam ovdje s onim razlozima koje je Božja ljubav za mene predvidjela. Zbog toga i živim što više u suglasju sa Bogom, a što manje u suglasju sa trivijalnim ljudskim postulatima koji znaju jako vješto zavoditi. Idem dalje u život, tu avanturu meni darovanu, sa Božjom ljubavi i povjerenjem.

REGRESIJSKA LAMBADA

*Prošla sam dva puta kroz svoja 4 prošla života, a ovo je moje
svjedočenje o tim događajima*

Prošla sam postupak regresije, vraćanja u prošle živote i to moja 4 života, proživljena prije ovog sadašnjeg živućeg života i ovdje sam napisala sve što sam tom prilikom bila, prošla i do kojih saznanja sam došla.

1991. sam ostala sama, drugi suprug je otišao 07.07.1991. i to je bio kraj braka. Odahnula sam. Domovina je bila u ratnom stanju, a u meni je tek tad nastupio mir i dok su sirene zavijale nad Zagrebom, ja sam počela pitati sebe: zašto mi je ovako baš kako mi je, zašto je u ovom životu sve baš tako kako je,

može li biti bolje i gdje ću naći svoje odgovore? Gdje je taj korijen kojeg želim iščupati, a iščupati se ne može? I kao slučajno, kolegica sa posla me uputila na jednu gospođu koja se bavi regresijom – postupkom vraćanja u prošle živote. Ime joj je bilo Đurđica Szabo. Nisam htjela hipnotičku regresiju, a gđa. Szabo je baš prakticirala regresiju postupkom vraćanja na alfa-nivo i dalje. To mi je savršeno odgovaralo, dogovorile smo susret, otišla sam na par razgovora i dogovorila sam termin.

Regresijski postupak alfa-nivo ovako mi je učinjeno:

Ležala sam na krevetu i gđa. Szabo je govorila: "sad zamislite da nemate prste na nogama" i ja sam zamislila pa je rekla: "sad zamislite da nemate noge do koljena" i ja sam zamislila i tako redom, dok nije došla do brade, nosa, očiju, glave i kad sam došla do toga da nemam glave, osjetila sam kao da nestaje tijelo, tj. kao da je stvarno oduzeto dio po dio i rekla je: idemo sad u vašu (tad sam imala 34 godine) 15-tu godinu, pa 10-tu godinu života, pa 5-tu godinu života, pa drugu godinu života pa kad sam imala šest mjeseci, pa u tri mjeseca života pa u mjesec dana života pa u par dana pa u maternicu i onda je došao - izlaz.

Izlaz je bio poznata slika iz mog života, a to su bila ulazna vrata u moju zgradu gdje sam stanovala i tim stepenicama sam se "popela" i ušla sam u jedan mračni prostor, kretala sam se tim vlažnim mračnim tunelom (mračni koridori, spilje, to pišem u mojim pjesmama) ...

Bilo mi je hladno, osjećala sam i fizičku hladnoću, pokrivala me sa par deka i popluna, grijala mi je noge u stvarnom smislu, dok sam ja pokušavala izaći iz tog mračnog tunela iz kojeg nisam izašla, ali sam vidjela jednu rupu veličine 20-.tak centimetara i kroz to sam gledala, rekavši: "ne, ja tamo ne idem, ali gledat ću" i kroz tu rupu sam, u stvari, izašla iz tog tunela, ali sam dijelom i ostala u njemu.

Postupak iz 1991. je trajao 5 sati - tad sam prošla kroz prva 2 života postupak iz 1992. je trajao 4 sata i tad sam prošla kroz druga 2 života. Svega se sjećam kao da je bilo danas i danas sam se opet počela sjećati i dok sam pisala, sve je opet dolazilo kao da ponovo proživljavam sve.

Bila sam spremna ići i dalje, ali je u međuvremenu moja voditeljica u regresiju umrla. Nisam tražila novu voditeljicu ili voditelja, jednostavno zato jer sam počela živjeti nekim drugačijim životom, ali sad sve češće razmišljam o tome. Ipak, nije svejedno kome povjerimo taj postupak, prije svega,

moramo imati međusobno povjerenje i to veliko povjerenje. Bilo bi vrlo interesantno saznati dalje, dublje otići... ja sam prošla samo 4 zadnja života, ali znam da ih ima još i znam, da odgovor leži u onom prvom započetom životu na ovom planetu.)

Dok sam polako putovala tim čudnim dimenzijama, tako su i manifestacije bile sve, samo ne s ovog svijeta (mislim time na moj svijet 1991. i 1992.).

1. Život

Pala sam u guste šume Cornwalla, Engleska, ne znam koja je točno godina, ali je 16. stoljeće.

Nalazim se u gustoj šumi i vidim dečka tamne guste kose, velikih tamnozelenih očiju, srednje visine od približno 18 godina, kako stoji bos u sivim hlačama, nekoj tamnijoj košulji i sa nekim krpenim šeširom na glavi. Vidim tog dečka (to sam ja) i njegov život mi se odvrti u kaleidoskopu prasjećanja: ne znam porijeklo tog dečka, roditelje, rodbinu, ali kao da je pao iz Svemira u gustu šumu Cornwalla i izgubljen gledao oko sebe.

Sljedeća slika je taj isti dečko, samo stariji 10-tak godina, valja se u sijenu sa nekom djevojkom i vodi ljubav u nekoj staji sa tom plavokosom djevojkom (ona ima bijelu pregaču na sebi, široku plavu suknju, bijelu bluzu i crvenu maramu na glavi, bucmasta je, ljepuška).

Vidim da je zaljubljena u tog čovjeka, ali on joj je obećao sve, samo da je dobije. Čim je završen ljubavni čin, on se digao, pospremio se i rekao joj da mora ići.

Sljedeća slika je taj isti dečko, samo sad ima oko 47 godina, po zanimanju je kotlokrpa, vozi natkrivena kola sa 2 bijela konja, u tim kolima mu je i dom i zakrpava kotlove (kotlokrpa). Ima jednog psa sa kojim druguje i putuje i tako ide od sela do sela, živeći u tim kolima, zarađujući novac krpanjem kotlova i prevrćući se po nekim stajama sa raznoraznim ženama samo radi muške potrebe.

Nikad nije volio niti jednu ženu ljubavljju, već samo tijelom. U njegovom životu sam vidjela samo to – tu nije bilo ni žene ni djece ni doma. Živio je u tim zaprežnim kolima, tom pokretnom domu i putovao Cornwallom do svoje smrti.

Sljedeća slika je slika tog istog čovjeka, par mjeseci kasnije od njegovog 47-og rođendana. Stoji u staji, prilazi jednom boksu sa konjima, konj se propinje i zadnjim nogama ga udara u područje crijeva, gdje od udarca kotlokrpa umire (napomena: užasno se bojim konja).

2. Život

Početak 18.-tog stoljeća, Irska, obala mora. Vidim djevojku duge svijetlosmeđe kose, velikih tamnozelenih očiju, u dugačkoj suknji neke smeđe boje, slične bluze, sa tamnijim šalom ogrnutim oko ramena, kako stoji na stijeni iznad duboke provalije gdje se more baca na stijene i razbija. Vjetar joj nosi kosu, stara je oko 19 godina. Nakon te scene, vidim je u jednoj seoskoj gostionici, poslužuje pijane ribare koji joj pokušavaju podvući ruku pod bluzu ili suknju, ali ona vješto izmiče tim pokušajima.

Djevojka nema rodbine, nema nikoga, živi u toj krčmi, našli su je kao malu curicu ispred krčme, udomili je i odrasla je sa krčmarevom djecom. Ništa nisu ni lošiji ni bolji, nego su bili prema svojoj djeci, ali je počinju pogledavati bolje, jer se razvila u jako lijepu mladu ženu.

Svakakvi muškarci pokušavaju doći do nje na razne načine, ali ona jednostavno izmiče. Nije dugo živjela. Imala je 20-tak godina kad su našli njeno tijelo ispod one stijene gdje je stajala na početku slike: bacila se na stijenu, a stijena joj je probila područje crijeva i tako mlada Irkinja umire (napomena: užasno se bojim visina).

3. Život

Kraj 19-tog stoljeća, brod u nekoj engleskoj luci. Mladi mornar stoji na brodu, ima 21 godinu. Neželjeno je dijete nastalo incestuoznim odnosom oca i kćerke. Pobjegao je na brod iz strašne atmosfere u kojoj je odrastao. Nisam vidjela slike djetinjstva, ali sam osjetila taj njegov užas od kojeg je pobjegao.

Kako je mladić nježnije građe (tamna gusta kosa, velike tamnozelene oči, srednje visine) drugi ga tretiraju pogrdno, ponizno, izruguju se s njim, jer to su svi mornari robusne građe, a on je građen kao djevojka. Nije dugo bio na tom brodu. Jedne večeri ga je strašno zabolio trbuh, dobio je visoku temperaturu (informacija je bila da mu se upalilo slijepo crijevo) i mladić „umire“.

Kao što se zna, na brodu stavljaju leševe u vreće i bacaju ih u more. Vreća sa mladićevim lešom tone na dno, mladić je živ, ali se i živ utapa u moru i najinteresantnije što je bilo u tome je, da sam vidjela nešto astralno kako pliva prema površini, neku bjeličastu siluetu,

a vidjela sam tijelo na dnu mora. Znala sam da je to duša i tad sam prvi put vidjela Dušu kako ostavlja iznošenu haljinu (napomena: užasno se bojim morskih dubina).

Nešto slično je prikazano na ovoj slici koja me odmah privukla, čim sam je vidjela.

4. Život – je vrlo specifičan

20. stoljeće, oko 1917. godine (podatak nije točan, ali je jako blizu). Vidim mladu djevojku od 15-tak godina svijetlosmeđe kose i velikih tamnozelenih očiju kako stoji u Gundulićevoj ulici u Zagrebu (preko puta nekadašnje kavane „Corso“). Sa te strane, idući od Ilice Gundulićevom prema Glavnom kolodvoru postoje jedna ulazna vrata od teškog željeza. E tu, u tom haustoru je ta djevojka imala svoju prvu „mušteriju“, tu je „zaradila“ za hranu.

Sljedeća slika koju vidim je ta ista djevojka, ali 15-tak godina kasnije, ima stan iznad kavane „Corso“, ne radi, uzdržava je

jedan stariji gospodin, stan je u tamnocrvenom brokату (zavjese, jastuci, pokrivači), masivnog namještaja, ima čak i sluškinju. Dobila sam informaciju o porijeklu te djevojke iz ovog života: ona je vanbračno dijete, polusestra moje mame iz sadašnjeg mog života, prognana kao mlada djevojka od 15-tak godina i prvo što je bilo je to da je dala svoju nevinost za koru kruha i tako je krenula u život.

Još je radila par mjeseci kao sluškinja u jednom stanu na Ribnjaku, odmah iza sadašnjeg kafića „Papagaj“, s desne strane, kad se ide prema Zvijezdi, stan je bio veliki, a u kuhinji su bile crno-bijele pločice šahovskog uzorka (uzorak šahovske ploče). Tu je srela dušu Plave sjene, ali ta duša je samo bila prolazna stavka u njenom životu, nije je ni okrnula, ali je toj

djevojci ostala u dubokom sjećanju, jer je duša Plave sjene tad volio drugu ženu.

Sljedeća slika je Zagreb nakon 1945.-te, nakon II Svjetskog rata, ta djevojka, sad već žena u zrelim godinama (oko 37 godina) ide Ilicom u društvu muškarca u vojnoj uniformi, nekog partizanskog kapetana. Sa tim čovjekom je bila u vezi godinu dana, on joj je kupio neku sobicu u kojoj je živjela još par godina do svoje smrti.

Umrla je od bolova u području crijeva (napomena: osjetila sam osjećaj napuštenosti, straha od samoće, egzistencijalnog straha, straha od toga da će me naći mrtvu, samu) i kad je umrla kao na ovoj slici

kad 21 gram duše izlazi iz tijela, odjednom se Duša našla u jednom predivnom prostoru i bila je svjesna da više nije tamo gdje do tad bila.

Osjećala je ljubav koja ju je obavijala kao jedan prekrasan bijeli oblak, imala sam osjećaj da ležim na tom bijelom oblaku i odmaram se.

Tad sam čula (Duša je čula) jedan divan glas, koji je pitao:

- Hoćeš li se opet vratiti?

Duša je rekla:

- Ne! Sad ću se malo odmoriti, još se ne vraćam.

Nakon nekog vremena, Duša je čula glas:

- Hoćeš li se opet vratiti?

Duša je rekla:

- Da. Sad ću se vratiti.

Glas je pitao:

- Kroz koga želiš proći?

Duša je rekla:

- Vidiš onu mladu ženu lijepih velikih očiju što tako lijepo pjeva? Želim se kroz nju vratiti, ali ne sad, još ću se malo odmoriti.

*(moja mama Slavica, slikano 1943. na Badnjak, bila je sama,
jer je tata radio u drugom gradu)*

Interesantno je to što i danas, ako nešto radim doma ili na poslu, nakon tog rada kažem:

- E, sad ću se malo odmoriti!

Ta žena lijepih velikih očiju što tako lijepo pjeva je bila moja mama Slavica u ovom životu, rodila me 1957., imala je 36 godina. Tata, stariji od nje 17 godina, tad je imao 53 godine. Mama me rodila nakon 18 godina braka, bilo je to čudo kako je rekao dr. Durst u Petrovoj bolnici, jer joj je funkcionirao samo jedan jajnik.

1961.

Trebam li ponoviti, da je ovaj život čudan i da se poklapa sa godinama onog mladića sa broda iz 3. života?

Stariji otac, mlada majka?

... i u ovom životu se moj otac odnosio prema mami kao da mu je dijete, a ne žena. Čudno.

Rezime

Evo što sam sve saznala kroz ova 4 života taksarivno i kratko:

- a) užasno se bojim konja,
- b) užasno se bojim visina,
- d) užasno se bojim dubina,
- e) uvijek imam neki osjećaj straha od napuštanja, osamljenosti, egzistencijalnog straha, straha od toga da će me naći mrtvu, samu.

Što sam sve spoznala iz ova 2 postupka gledanja u prošle živote?

1. Saznala sam, da ta duša, kako god se inkarnirala tj. reinkarnirala, nije nikad imala muža i djecu, te žene nikad nisu rodile niti su ti muškarci ikad napravili bilo koje dijete (ni ja nemam djece niti sam to ikad željela u ovom životu).
2. Saznala sam i to, da ne znam porijeklo te duše, otkud je došla i kad se prvi put reinkarnirala na Zemlji.
3. Saznala sam i to, kad sam prolazila kroz taj zamišljeni prolaz, gdje me čekao izlaz u prošle živote, da sam samo provirila kroz maleni prozorčić veličine male rupe i sve sam to vidjela.

Korijen, kojeg sam tražila i htjela iščupati je i dalje posađen i nisam ga uspjela iščupati.

Dalje nisam išla na postupak regresije. U međuvremenu je umrla gđa. Đurđica Szabo i ja sam izgubila kontakt za nešto takvo i zastala sam.

Sadašnje vrijeme

Voljela bih ponoviti postupak vraćanja u prošle živote metodom vraćanja na alfa-nivo. Ne znam, vidjet ćemo, ali otkad sam to prošla, otkad sam iskusila jako puno emocija o kojima ovdje nisam puno pisala, puno mi je lakše živjeti u ovom životu i prihvatiti sve ovo što mi je život donio.

Mnoge informacije koje su mi bile velika zagonetka osvijetlile su se i dobila sam puno odgovora na moja pitanja koja sam postavljala u sebi i na koje nisam imala odgovor i puno toga mi je jasnije sada, nakon tog iskustva, nego mi je bilo prije.

Sve smrti, u sva 4 života, bile su na istom području crijeva-jajnika, dakle tamo gdje se nalaze jajnici i maternica.

U ovom životu sam imala 3 operacije u periodu od 1986.-1996., izvađeni su mi jajnici, maternica ne i to ništa nije slučajno i uvijek je umirala ciljano baš na tom mjestu gdje su jajnici i maternica, dakle, onemogućena mi je reproduktivna funkcija.

Pitam se, je li to sve bilo slučajno i nije li taj korijen, kojeg još osjećam, nešto što ni podsvijest ne želi saznati, nešto što mi Duša još ne želi otkriti?

Osjetila sam olakšanje spoznaje, kao da mi je netko maknuo zavjesu s očiju i sad neke stvari vidim jasnije, posebno ovo u vezi djece, ali tek sam sa 49 godina sebi priznala, da u stvari nikad i nisam željela imati djecu. Do tad sam glumatela i sebi i drugima kao ono - želim djecu, a Boga molim da mi ih ne da i kasnije sam puno čitala, išla sam 3 godine na jednu grupu gdje smo prakticirali tzv. "intenziv prosvjetljenja" zrcaleći se jedni u drugima.

Ma, bilo je to jedno vrlo plodno razdoblje za mene, kasnije sam nastavila tražiti, čitati, ispitivati, prolazila sam uspone i padove, prolazila i griješila, ali sam sebi uvijek otvoreno priznavala svoje greške, jasno sam vidjela svoje postupke i sve je kulminiralo prije par godina, a taj put je završen 15.07.2014. kad sam imala strašnu prekretnicu u životu, ja i suprug. Više ne otvaram Crowleyev taroth, dala sam ga dalje i ne čitam horoskope, a ne idem ni Alenu Jakovini.

Sad mi život ide drugim putem, ali i dalje čitam takve teme, jer me interesiraju, ali ne bavim se više nekim stvarima pa su tako nakratko prestali i moji "bijeli snovi", ali su se ponovo nastavili.

Sve u svemu, bilo je to jedno predivno putovanje. Znam da se putovanje nastavlja i dalje...

SUSRETI SA DUHOVIMA

Davno je to bilo, kad je 01.08.1983. u prometnoj nesreći nastradao jedan dečko sa kojim sam prije toga hodala 2 godine. Izgorio je u požaru, a 10.08.1983. je umro. Jako sam ga voljela, iako smo hodali samo 4 mjeseca, na mene je ostavio dubok i neizbrisiv trag.

Došla sam na njegov pogreb, sam na kraju kolone i kad su se svi razišli, ostala sam gledati, dok su grobari spuštali lijes u grob. Suze su mi tekle i rekla sam:

- Za mene ti nikad nećeš biti mrtav, za mene ćeš biti živ i za mene su tvoje tijelo i duša iznad zemlje.

Otišla sam doma, a svaku subotu sam odlazila na njegov grob i ostavljala samo jednu crvenu ružu. Dugo sam tako išla na njegov grob svake subote i na kraju više nisam, jer sam srela jednog čovjeka koji mu je fizički bio jako sličan i udala sam se za njega (moja velika greška!).

Godine 1986. jednog dana, u sumrak, vidjela sam duh tog pokojnog dečka: stajao je u mojoj kuhinji, onakav kakav je bio dok smo hodali: sive hlače, siva majica i gledao je. Trgnula sam se i on je nestao. Nakon toga sam imala još par takvih susreta. Već dugo mi nije došao ni u snu ni na javi.

Isto tako sam nekoliko puta u stvarnosti vidjela i mamin duh. Pričala sam o tome nekim ljudima i dobila sam feedback, da se to događa, a u nastavku ove knjige pišem o tim ukazanjima koja se događaju i danas.

Često tako, dok sam se vozila autom vidjela sam ženu - istu kao mama. Jednom je to bilo u na uglu Zrinjevca i Petrinjske kod japanskog veleposlanstva. Žena je hodala dok sam sjedila u autu na semaforu: imala je isti smeđi kaput, kapu bež boje na glavi i kad se okrenula i pogledala me, bila je to moja mama. Nisam mogla vjerovati, da gledam u svoju mamu, ali ta žena je bila moja mama. Frapantno slična, gledala ravno u oči, upalilo se zeleno na semaforu i ja sam krenula.

Bilo je još niz takvih susreta, da sam vidjela tu ženu, ali u drugačijoj odjeći - istoj onakvoj kakvu je nosila njena mama.

Nisam to mogla objasniti, ali to mi se jako često događa.

MOJ SUSRET SA CRNOM MAGIJOM

04.12.1976. je bio dan mog prvog vjenčanja, imala sam samo 19 godina, a on 21. Subota, spremala sam se u svojoj sobi kad je oko 14.30h netko zvonio na ulaznim vratima. Išla sam van i vidjela je dva čovjeka, tražili su mog tatu. Pozvala sam tatu i čekala iza njega, da čujem tko su ti ljudi.

Jedan od njih se predstavio imenom i rekao:

- Ja sam S., došao sam sa mojim prijateljem isprobiti tvoju kćer za koju sam dogovorio svadbu sa tvojim bratom iz Kalifornije.

Moj otac je otvorio usta i rekao:

- Moja kćer se danas udaje za svog zaručnika sa kojim je već godinu dana u vezi i kako ste uopće došli baš na ovaj dan?

Dalje nisam slušala, jer sam otišla u svoju sobu, a on je te ljude pozvao u kuću i pričali su oko pola sata. Kad su odlazili, jedan se okrenuo i jako mrko je pogledao i otišao. Kad su otišli, pitala sam oca:

- A što je to bilo?

Otac je odgovorio:

- Ma, ništa... to su samo neke nebuloze tvog strica!

... i ja sam otišla, udala se za prvog supruga i zaboravila taj događaj.

Kad sam se 1978. rastala od prvog supruga, mama mi je ispričala za te ljude i rekla je jednu rečenicu koju je jedan od tih ljudi rekao mom ocu:

- Proklet bio i ti i tvoja kćer, dabogda nikada ne imala djece i dabogda nikada ne bila sretna, ja ću se za to pobrinuti, vi ste mene osramotili kao nitko u životu!

Ja sam se na to nasmijala mami i rekla joj, da su to bapske priče bla bla bla i nikad nisam u to povjerovala, ali vidjela sam po maminim očima, da joj baš nije svejedno.

Naravno, ništa se nije događalo, ja sam dalje živjela, imala sam par veza, ali ništa ozbiljno, čak sam bila i zaručena sa svojim susjedom 4 godine, ali kako on nije htio brak, ostavila sam ga.

1984. sam imala 27 godina kad sam se udala drugi put, bivši suprug je bio obrtnik, to mu je bio prvi brak, meni drugi. Kod njega je tada radila jedna mlada žena, rodom iz Bosne, udata za Zagrepčana, isto bez djece. Nije bila njegove struke, ali mu je pomagala bla bla bla, javljala se na telefon, izdavala robu itd.

Kad smo se vjenčali, postavili smo si pitanje, treba li mu ta osoba i on me je tada pitao, da li bih ja bila dovoljno sposobna preuzeti taj njen posao poslijepodne, tako da ne plaća još jednu osobu, a koji posao mu može obavljati njegova žena?

Naravno, složila sam se, on je toj mladoj ženi dao otkaz, a ostali smo sa njom u dobrim odnosima itd.

Kad smo se nakon par mjeseci sreli, bila je izuzetno suzdržana prema nama, meni suprugu i nas ih gledala u oči (nama to nije bilo jasno, jer je u međuvremenu pronašla novi posao i sve 5+ - bar smo tako mislili). Nakon toga do mene je došla priča, da mi je ona „nešto nabacila“. Nisam imala pojma što je to i prešla sam preko toga. Očekivala sam, naravno, kao i sve mlade žene, da ću zatrudnjeti i roditi bar jedno dijete, ali to se nije događalo.

1986. u dobi od 29 godina sam prvi put završila na kirurškom stolu (cista lijevog jajnika), do tad nikad nisam imala problema sa jajnicima! Nakon toga 1988., bivši suprug je, kako je kontaktirao sa jako puno ljudi, naćuo da je na mene „baćen urok“ i krenuo u potragu „kako da se to skine“. Te 1988. otišli smo u Brčko kod nekog hodže, primio nas je i kad je pogledao „zapis“ kako oni to kažu, ovo su bile njegove riječi:

- Mlada gospođo, na Vas su bačena 2 uroka: prvi je bačen u dobi od vaših 20-tak godina i to ga je bacio jedan strašno jak hodža i ja taj urok ne mogu skinuti. Drugi urok vam je bačen prije 4 godine, bacila ga je jedna mlađa ženska osoba svijetlosmeđe kose i svijetlih očiju, mršava, ogorčena, ljuta, udata, bez djece, živi u vašoj blizini i taj urok Vam ja mogu skinuti. Ništa neće značiti to što Vam skinem taj drugi urok, kad Vam ovaj prvi izaziva da ostanete trajno nesposobni za rađanje djece.

Ni više ni manje, nego tim riječima! Dobili smo neku vodu, glogove grančice koje smo postavili tamo gdje je rekao, okupala sam se tri puta u toj vodi i to je – to.

1990. sam završila drugi puta na kirurškom stolu – cista na lijevom jajniku, jajnik ide van.

1996. sam završila treći puta na kirurškom stolu – cista na desnom jajniku i on ide van.

E, sad dolazi ono najinteresantnije: ... te iste 1996. godine, tri mjeseca prije ove treće operacije, bila sam sa prijateljicom na piću u jednom kafiću u Dubravi. Sjedile smo u tom kafiću u njenom kvartu i primijetila sam, da nas jedan čovjek srednjih godina čudno gleda. Prijateljica me pogledala i rekla:

- Čuj, ovaj tip čudno gleda prema nama... - i čim je to rekla, evo ti njega za njihov stol. Nalaktio se, pogledao me ravno u oči i rekao:

- Tebi je nabačeno davno, kad si bila jako mlada, a taj koji ti je nabacio, bio je jak hodža, nabacio ti je težak urok koji samo on može skinuti, ali on je umro. Do kraja života ćeš nositi taj urok

u sebi i nikad nećeš imati djece, a zato ti je i bačeno da nikad nemaš ni djecu ni sreću.

Ostale smo obje "paf", gledale smo ga i ja sam ga upitala:

- Otkud Vi to znate?,

... a on je samo odgovorio:

- To iz tebe gleda.

Čovjeku smo platile piće i on je otišao i sad se čitatelj može pitati: što li se to meni stvarno dogodilo, jer je stvarno i bilo tako: niti sam ikad mogla imati djecu, imala sam tri teške operacije baš u tom aspektu životasam baš ni bila sretna u životu (osim ovih zadnjih 17 godina od 2004.) i pitam se: jesu li to "bapske priče" ili je sve to istina?

Za ovog tipa iz kafića u Dubravi koji mi je prišao i rekao to što je rekao, njena frendica je kasnije pitala konobara:

- Čuj, tko je taj čovjek?,

...a konobar je odgovorio:

- Ma, to je tu jedan lokalni koji ljudima gata iz kave, graha i tako dalje.

Čovjek je imao oko 40-tak godina, dugu smeđu kosu, bradu, smeđe oči, malo jače građe, korpulentniji...sjećam ga se kao da ga sada vidim i nikad ga više u životu nisam vidjela!

To nisu „bapske priče“, meni su u to vrijeme baš to i bile. Da, već 17 godina imam sretan brak (brak od 2012., veza od 2004.), a otkad sam počela raditi na sebi - sve je i drugačije.

Otkad sam bila sa svojim Učiteljem u kontaktu i radila sa njim, sve se promijenilo i ova veza je opstala, ali kletva je učinila svoje - djece nisam ni imala, ali ih nisam ni željela, jer sam to u svom biću osvijestila tek prije par godina, dakle možda i nije bila kletva!. Možda je baš tako moralo i biti. Ovdje i SADA živim i nastojim biti baš živjeti na način: ljubav, oprost, zahvala.

Tim ljudima koji su mi to nabacili nikad nisam zamjerala, jer nisam ni znala zbog čega sam im se zamjerala ili ije to bio samo njihov biznis, zato i nisam imala pojma o čemu govore. Tek kasnije, kad sam malo čitala neke stvari i kad sam produbljavala svoj duhovni put - uvidjela sam, da je sudbina zacrtala svoj put prema meni onako kako treba biti i mapa po kojoj moram ići.

„Svi imamo izbor i koji predznak ćemo staviti ispred tog izuzetnog ljudskog potencijala.“, napisala je jedna žena, a ja bih dodala: ono što izaberemo, taj izbor nas određuje.

“Svako zlo za neko dobro...”, uvijek je govorila njena mama. Da, što sam više razmišljala o tome, tek kad se iz tog “zla” izrodi nešto dobro, uvidi se koliko tu ima istine. To je uvijek moja mama govorila i ja nikad nisam uspijevala dokučiti tu poslovicu, ali nakon nekih događaja konačno sam to shvatila i ne samo shvatila, nego i razumjela.

Život ima nepredvidljiv put i često nerazumljiv, ali kad se na kraju okrenem, sve je imalo smisla, svaki trenutak, svaki susret sa ljudima, sve to ima svoje, sve je baš tako kako je trebalo biti.

Svatko ima svoju istinu: ja imam svoju istinu koja svjedoči moj život, drugi ima svoju istinu, ali te istine se često ne poklapaju, jer svi gledaju iz svog kuta shvaćanja na neke stvari u životu. Iz tog nerazumijevanja i nastaju razni sukobi, razmirice, ali se

puno toga iskristalizira, puno toga otpadne, a ostaju one prave stvari koje se ne vide zbog tih sukoba i neshvaćanja. Međutim, uvijek sam rekla: sve dolazi na svoje, "sve se vraća - sve se plaća", istina uvijek svojom snagom izbija van pa će tako i biti, jer Bog uvijek sve dovede u onu ravnotežu koja uvijek drži sve stvari baš onako kako treba:

*"Svaki čovjek ubija ono što voli,
slušajte me dobro:
neki to čine s gorkim pogledom,
neki laskavom riječju,
kukavica to radi s poljupcem,
hrabar čovjek s mačem!"*

*Neki ubijaju svoju ljubav kad su mladi,
a neki kada su stari.*

*Neki dave sa rukama požude,
neki sa rukama od zlata;
oni nježni koriste nož,
jer se mrtvo tijelo brzo hladi.*

*Neki vole premalo, neki predugo,
neki prodaju, drugi kupuju.*

*Neki ubiju s mnogo suza u očima,
a neki bez uzdaha.*

*Da, svaki čovjek ubija ono što voli,
ipak, svaki čovjek ne umre."*

autor: Oscar Wilde

Kad kažem, da volim tamu, time mislim na tamu u sobi, sjenovite predjele krajolika, a kako imam osjetljive oči, jarko sunce me ubija i ne mogu dugo gledati u Sunce, počnu me boljeti oči, vjerojatno i moje srce voli sjene, ali uživa u svjetlosti, jer oči mog srca ne boli svjetlost, već naprotiv, boli ga tama raznih duša koje mi pokušavaju sugerirati nešto što nikad nije i neće reći niti misliti, a kamo li reći.

Oči duše su osjetljive, a tako su osjetljive i moje bolne oči (one fizičke) pa mogu reći i oči duše. Inače kao dijete panično sam se bojala mraka, a ni danas ne bih hodala sama po noći, ali

volim stajati na svom prozoru i promatrati igru mjesečevih
sjena u parkiću preko puta moje zgrade i kamen je uvijek
kamen, a duh duše je uvijek - duh duše.

VRIJEME JE? SUSRETI SA NJOM

Uvijek sam se pitala, zašto sam njen glasnik pa evo što sam napisala jednog dana:

... i tako, dok sam pomilovala meka krila crnog anđela, u meni se prelomila svjetlost na tri dijela i nestala. Iz neskladnog sklada u krugu rotiram jednu te istu misao, jedan trenutak.

S usana suhah kao život ne silazi riječ i ne želim više riječima, tim lijepim zavodnicama, dati ni daha života. Nekom brzinom polako sam zakoračila u novi svijet sjena, drugačiji od prethodnog, ali opet moj svijet. Lijepo je opet biti na poznatom terenu, uz poznate elemente rasipanja daha i zatvaranja duše do kraja zatvaranja.

Vrijeme mi je zatvoriti dušu i pustiti je da se odmori, previše je davala, umorila se. Uzrok svemu je hladna voda kojom sam oprala lice i te osjetljive oči, dok se kroz ovaj ranojesenji dan tiho razlijeva plazma kroz krvnu smjesu i odlazi do svog ekvinocija. Vrijeme je za polazak, a bit će još lijepih trenutaka, vrijeme je odmora.

Moj susret sa Njom uvijek je bio da sam bila kao glasnik, uvijek sam bila neki anđeo smrti koji javlja nekome o nečijem odlasku.

Prvi put kad sam javila, da je jedna duša otišla na Onaj Svijet, bila je djevojka od 17 godina koja se bacila sa nebodera, kćerka kolege sa posla... bila je u tzv. dark pokretu "Crna ruža".

Oduvijek su mi se putevi križali sa Njenima i kao da me oduvijek birala, da pronosim njen glas o tome koga je odvela – bilo u bijeloj boji sna ili u glasniku anđela smrti. Ne znam zašto je mene odabrala, zašto uvijek dobivam te poruke, odnekud zapisane i proslijeđene. Je li mi vrijeme da se odmorim od toga, da budem Njen glasnik, još od davne 1985. godine, kad mi je prvi put povjerila taj put i uputila me da idem tim putem?

Kasnije su zaredali bijeli snovi, o tome sam pisala. Bojim li je se? Da, bojim je se, ali i ne, jer mi je poznata, jer ona uvijek nađe način, da proslijedim Njenu poruku.

Moj susret sa Njom je bio u davnim vremenima, prije moje povijesti, u nekoj dalekoj prapovijesti kad me odabrala i u ovoj inkarnaciji, da joj služim kao Njen glasnik smrti, ali pitam se jedno: tko će ljudima javiti vijest kad Ona dođe po mene?

Hoće li Ona odabrati neku drugu dušu, da ide ovim putom kojeg je namijenila meni? Do sad sam ovakvih vijesti prenijela jako puno, što uživo, a što kroz bijele snove.

Je li mi vrijeme, da se odmorim od toga, da budem Njen glasnik ili mi je vrijeme da odmorim u sebi sebe?

VIDOVNJACI: ALEN JAKOVINA
MOJE SVJEDOČANSTVO

Davno sam bila kod Alena, prvi puta kad sam došla, pričao mi je ovim redom: zdravlje, posao, ljubav.. dakle! prvi put sam došla i SVE mi je pogodio, bilo je to davne 03.11.1992. Došla sam zbog bolesti mame, od tada dolazim bar 1x godišnje, kad imam neku dilemu koju ne mogu riješiti. Dakle, te 1992. mi je prerekao ovo što mi se dogodilo 2004.

Bila sam rastavljena godinu dana, drugi brak. I kad sam došla k njemu, između ostalog mi je prerekao ovo: u mojim kasnijim 40-tim godinama i to kad ja budem spremna za susret, srest ću čovjeka, koji neće biti puno stariji od mene, rastavljenog, dobro građenog, tamne kose a ima specifičan pokret rukom s kojom sklanja kosu sa čela, sportski tip, višeg od mene, na nekom plesnjaku dok svira glazba.. iz početka nećemo prohodati, nego ćemo samo plesati, a kasnije nakon par

tjedana ćemo prohodati. Taj će čovjek doći k meni živjeti i ostat će sa mnom do kraja života. Imat ćemo miran, uredan i lijep život.

Tad sam imala 35 godina i svaki put kad sam bila kod njega, pitala sam ga: "Alene, kad će konačno doći taj moj odabrani?", on je uvijek odgovarao: "doći će kad Vi budete u sebi spremni za susret".

Dakle ovako: 2004. početkom srpnja sam otišla na čagu sa frendicom, nakon što nisam 6,5 godina imala nikoga.. od 1998. do 2004. sam bila solo (nije bitno zašto, tako sam odabrala) i kako se u meni lomilo puno toga, počela sam izlaziti sa jednom frendicom i upoznala tipa koji lijepo pleše i plesali smo, zafrkavali se i pozvao me 15.08.2004. na proslavu Velike Gospe kod Samoborske crkve. Pristala sam, našli smo se, prošetali, sjeli popili piće i kad smo krenuli, primio me za ruku. Zadrhtala sam. Sreli smo jednog njegovog prijatelja i on me predstavio: "ovo je moja draga" i drugi put sam zadrhtala.

Kad smo se rastajali te večeri, poljubili smo se prvi puta. Od tada, od tog 15.08.2004. sam sa njim, nakon mjesec dana se doselio k meni i od tada živimo zajedno.

Rođeni smo oboje 1957., on u veljači, ja u svibnju (neznatno stariji od mene), ima tamnu kosu koju specifičnim pokretom ruke sklanja sa čela, plave oči, rastavljen, visok 1,86m, odlično građen, bavio se sportom. Došao je k meni i vodimo miran, uredan i lijep život !

Dakle, to je bilo 1. proročanstvo s Alenove strane, a bilo ih je još dosta. Kad god dođem k njemu, točno zna razlog zbog čega sam došla. Jednom mi je rekao: "ah, dobili smo novog

šefa pa ne znamo kaj bumo sad s njim?"... nije to mogao znati i kad sam slomila nogu, ima 1 stvar koju nikome nisam rekla i kad sam došla k njemu - to je pogodio.

Kad sam pitala Alena kako vidi budućnost, on mi je odgovorio: .- Ja Vaš život rastegnem kao špil karata i tamo gdje je npr. crveno, to je bolest i sve pročitam: prošlost, sadašnjost i budućnost.

... i danas mislim isto, kao i tog dana 03.11.1992. otkad sam ovo objavila na www.magicus.info dobivam puno e-mail-ova sa molbom za kontakt Alena Jakovine i na svaku e-mail odgovorim. Nisam preskočila niti jednu e-mail, već na svaku uvijek odgovorim istim tekstom: kontaktni podaci Alena Jakovine te kad ga se može nazvati. Hvala Bogu, da postoje takvi ljudi kao što je Alen Jakovina.

Alen nema nikakva pomagala, to mi se i sviđalo odmah kod njega kad sam prvi put došla 1992. Kad dođem k njemu u Petrinjsku 40, njegova soba je prepuna figurica slonova, jako ugodna atmosfera, čim uđem k njemu imam osjećaj kao da sam riješila sve, iako znam da je sve nerješivo odmah, ali kao da mi netko trasira put prema onom čemu trebam ići, a ne kako sugeriraju drugi ljudi.

Ne trčim k Alenu za svaki problemčić, zadnji put sam bila (mislim 2007.), a od tad sam imala jako puno problema koje sam sama riješila, nije upitan novac, koji moram platiti za susret sa Alenom, jer ću ga uvijek stvoriti-ako treba, već je poanta u tome da, kad vidim da stvarno ne mogu riješiti problem, da od drveta ne vidim šumu - onda mi je tu Alen kao hitna služba.

Što se tiče toga želim li znati budućnost ili ne, mene je kod Alena dovela majčina bolest, a kasnije i moja silna zbunjenost u kojoj sam živjela dosta godina. Nakon što se sve ostvarilo, sad nemam potrebu ići Alenu, jer kako sam već navela - probleme rješavam sama, ako se pojavi nekakav nerješiv problem, da od drveta ne vidim šumu - naravno, idem k Alenu, a što je još najinteresantnije je to, da se Alen ne reklamira nigdje!... nema njegovih podataka nigdje: ni na internetu, radiju, TV, novinama, oglasnicima - nigdje! Do njega se dolazi preporukom pa sam tako i ja došla preko jedne žene (koja me baš nije poznavala niti je znala moj život i neke stvari, koje sam samo ja znala), a tako i ja dalje dajem ljudima njegove kontakt podatke, jer ljudi žele ići.

Neka je takvih ljudi kao što je Alen Jakovina i drugi alternativci koji ljudima pomažu i otvaraju zatvorene puteve kojima netko ne zna ići pa dođe kod njih i pomognu mu. Ma, pogodio mi je 99,99% svega što je rekao. Neka Bog poživi takve ljude ☺
Hvala mu ☺

BIJELI SNOVI

Bijeli snovi su nešto što me zaokupljalo od 17.02.1992. pa nadalje, moja poezija je „obojena“ mistikom i snovima i ta moja čudna poezija priča umjesto mene.

Kad sanjam bijelu boju, umre netko koga osobno poznam ili netko od nekog koga osobno poznam. “Bijele snove” sanjam od 17.02.1992., bila sam taj dan pod strašnim stresom i tu noć sam sanjala “bijeli san”, da bi 2 dana nakon toga, 19.02.1992.,

moj tata izgorio u požaru u kući, umro je teškom brzom i nasilnom smrti, bile su sve hitne službe za takve slučajeve: i policija i hitna i vatrogasci. U toj kući se više nije moglo stanovati, uredila sam je nekako i prodala 01.08.1992. i preselila sa mamom u Gajnice.

Kad sanjam neki san kroz koji se proteže bijela boja, znači bilo što da je obojeno bijelom bojom i probudim se pa se sjetim te bijele boje, nisam uznemirena, samo čekam: ništa se u meni ne događa - samo čekam, a kad mi dođe vijest o nečijoj smrti, tad prorade emocije žalosti. Ja na to ne mogu utjecati, to me ne smeta, za divno čudo, jedino mi je tužan taj trenutak saznanja o identitetu osobe koja je opet otišla svojim putem.

Moja duša uopće ne želi sanjati te “bijeke snove”, ali na to ne mogu utjecati, jer na snove ne možemo utjecati svjesno, nesvjesno možemo, ali ja još to ne zna i od tad je tako.

Mamin i tatin odlazak su pratili “bijeli snovi” i tako to traje do danas. Svačiji odlazak u Nebo (nekog koga osobno poznam ili netko od nekog koga osobno poznam) predviđaju moji “bijeli snovi”.

Pisala sam o tome i na portalu Magicus i na forumu portala Knjiga sjenki sam pisala članak “o bijelim snovima” kao i na svom blogu pa sam i izdala knjigu “Tajna bijelih snova”.

“Bijeli snovi” su intenzivno trajali od 17.02.1992. do 15.07.2014., da bi lagano prestajali od tog 15.07.2014. i nisam sanjala nešto bijelo niti sam čula, da je neka duša otišla putem Neba.

Nisam ni htjela ni tražila te snove, sami su mi se nametnuti tog dana, 17.02.1992., a sada evo, opet sam ih počela sanjati i opet se neke duše javljaju kroz bijelu boju najavljujući svoj odlazak u Nebo.

SIVA EMINENCIJA

Projekti, vizije, snovi, rješenja: imala sam puno planova, imala sam puno vizija o budućnosti, imala sam sve, ali nisam imala sebe. Dugo sam lutala po raznim knjigama, tražila sam smisao života, smisao postojanja, smisao sebe, a išta nisam nalazila. Sve što sam pronašla, bilo je samo mrtvo slovo na papiru, tek odjek onog nečeg u duši što sam prepoznavala, ono nešto što spava u meni, ali nije izašlo i nije vidjelo svjetlo dana.

Oduvijek sam bila poslušna, disciplinirana (dresirana životinja), umjerena, tek tu i tamo znala bih nešto reći

povišenijim tonom, ali to je sve bilo u okviru obiteljskog okruženja, tek tu i tamo bi netko od obitelji čuo i moj glas i tako je vrijeme prolazilo, sunce se rađalo i zalazilo, a ja sam uvijek ostajala na istom mjestu.

Jednog dana, tog srpanjskog dana, kad sam postala slobodna, slobodna od nekih veza i okova u koje sam se sama uplela, oživjela sam. Trajala sam, davala sam, oduzimala sam, ali opet sam se vrtjela u istom krugu otkud sam i došla.

Prolazile su godine, a ja sam još uvijek bila tamo gdje sam pomaknula samo taj jedan korak – taj korak do sna, taj korak

od sive eminencije od koje sam uvijek željela pobjeći, ali nisam nisam ni shvatila da sam sve to ja, da je sve to moj život, da je sve to ono što čini mene i moj život.

Sada, dok gledam ovu svjećicu koja gori pa mi osvjetljava malo tame što obavija misli i dušu,

vidim svoje malo biće kako želi izaći iz te sive eminencije, iz tog polusvijeta gdje se nikad nije osjećalo dobro, to biće koje je oduvijek željelo biti ono što je oduvijek i bilo – biće svjetlosti i ljubavi, a ne neželjena kćer oca koji je nikad nije u sebi priznavao, ali ju je volio.

Kako pomiriti te dvije krajnosti, kako sivilo natjerati da zasvijetli, kako zamisliti čaroliju i pretvoriti je u život? Jednostavno, a opet teško, a opet jednostavno: sve je na meni, svaka odluka, svaki plan, svaka misao koja može postati djelo – sve je do mene, samo treba hrabrosti, treba htjeti.

E, to je teško, hoće se, ali se ne može. Zašto se ne može? Zato, jer se ljudi boje, ljudi se boje promjena, novih stvari, novih dana, novih situacija, a među tim ljudima sam bila i ja, dok mi nije došla voda do grla i dok, jednostavno, nisam maknula stare projekte života i upustila se u nove trake koje su me i dovele do spoznaje, da život nije siva eminencija, već blistava jasna svjetlost kojoj svi na kraju i odlazimo.

Eto, tako je zasjalo svjetlo mog života i tako sam iz sivila letargije i čudnog osjećaja zakoračila samo jednim korakom u to bajno svjetlo, a trebao je samo jedan korak....ostali će doći.

ELIKSIR BR. 9

Na zahtjev kapetanice MOG koveni, da napravim eliksir br. 9 sa dužnom pažnjom sam pristupila izradi istog. S ovim eliksirom ulazi se u posebno stanje svijesti:

„Eliksir života - povezuje se sa mitom o Tothu i Hermesu Trismegistu, za koje brojne priče govore da su pili "bijeke kapi" (tekuće zlato) čime su postigli besmrtnost. Spomenuti napitak spominje se u jednom od tekstova pronađenih u knjižnici iz Nag Hammadija. Obzirom da je voda vrlo važan izvor našim životima, poznata je i kao eliksir života.“

izvor: internet

Dakle, postupak za eliksir br. 9 ide ovako:

- 1 prstohvat bijelog dana
- 2 prstohvata sunčane zrake
- 1 prstohvat kapi sa suhog lista javora
- 3 prstohvata iskrenog osmijeha
- 4 prstohvata toplog nježnog pogleda
- 2 prstohvata sjaja punog Mjeseca

Sve to promiješati, spremi u neprozirnu plavu bočicu s izrezbarenim ornamentima u obliku zlatnkih zvjezdica i srca, bočica mora biti začepljena čepom ljubavi izrađenom od slučajno nađenog komadića drveta javora otkud je uzet 1 prstohvati kapi suhog lista tog javora.

Pije se 3 puta na dan, u tišini, miru, zatvorenih očiju potopljenih u duhovnost.

PUTOVANJE KROZ VRIJEME

Sjela sam za stol i upalila 7 svijeća. Bio je sumrak, tišina, veljača se u maglenim noćima provlačila kroz gole grane drveća, na cesti nikog nije bilo.

Počela sam mirno disati, bezvremenski osjećaj je počeo ispunjavati prostor oko mene i ...

... vidjela sam se u svojoj ulici, ispred svoje kuće, a u daljini sam vidjela tatu kao na biciklu odlazi. Pogledala sam na sat, bilo je 9:30h ujutro, a to je bilo njegovo vrijeme kad je odlazio “na špicu” kako je uvijek govorio, to je bila Gradska kavana na Trgu bana Jelačića, tadašnjem Trgu Republike.

Prošla sam kroz dvorišna vrata, nisam znala koja je godina i u koje vrijeme sam se vratila. Došla sam do kuće i pozvonila na ulaznim vratima. Vrata su se otvorila i pojavila se moja mama i začuđeno je uitala:

.- Dobar dan, izvolite?

Shvatila sam, da me mama ne prepoznaje u ovoj starijoj verziji mene same, samo sam vidjela njene ispitivačke oči, jer

je shvatila da sam mami nekako poznata, samo mama ne zna otkud.

Nasmiješila sam se i rekla joj:

- Ne poznaš me?

Mama je odmahнула glavom, a ja sam dodala:

- To sam ja, Jadranka, došla sam iz 2021. godine, išla sam kroz vrijeme, jer sam te još jednom željela vidjeti. Koja je sad godina?

Mama je otvorila usta, prekrila ih rukom, pogled je bio pun nevjerice i samo je odgovorila:

- 1971.

Rekla sam:

- Mogu li ući? Je li moja mlađa verzija u svojoj sobici, spava li ili je u školi?

Mama je odgovorila:

- U školi je, hajde... uđi!

Ušla sam i otišla ravno u kuhinju, sjela na sjedalo ispod prozora i sa smiješkom rekla mami:

- Skuhaj mi kavicu sa mlijekom u onoj tvojoj šalici sa narančastim rubom pa ću ti sve ispričati.

Mama je stajala i rekla:

- Ne mogu vjerovati. Kako znaš za tu šalicu? Slična si mojoj kćerci, vidim te njene oči kod tebe, ali kako je to moguće?

Odgovorila sam joj:

- Skuhaj kavu pa ću ti sve reći.

Mama je skuhala kavu, stavila sve kao uvijek što je stavljala dok mi je davala kavicu ujutro, a ja sam sjela na sjedalo ispod prozora baš onako kako sam sjedila dok sam išla u školu: podignula sam noge na sjedalo, sjela u indijanski položaj sjedenja, uzela šalicu i popila malo kave.

Mama je rekla:

- Da, sad vidim da si to ti, a sad mi reci: kako je to moguće, što radiš tu i zbog čega si tu?

Počela sam pričati:

- Prvo, da ti kažem: ne smijem sresti sebe u mlađim danima, dakle, ne smijem sresti svoju mlađu verziju. Drugo, željela sam te još jednom vidjeti i zagrliti, ako ćeš mi to dopustiti. Treće, moguće je, dobila sam određene tajne moći sa kojima mogu otići u neko svoje prošlo vrijeme, ali to ne smijem zloupotrebljavati, već se to mora iskoristiti jedino zbog velike čežnje srca, a kod mene je cijelo vrijeme bila tolika čežnja srca, da te još jednom zagrlim pa sam, eto ... došla sam te zagrliti, mama.

Moje oči su se ispunile suzama, mama je zaplakala, jer je bila jako osjećajna osoba, digla se i raširila ruke govoreći.

- Dođi, dijete moje, zagrlj ponovo svoju mamu!

Digla sam se i zagrlila svoju mamu, toliko plaho, a opet sa toliko žara u srcu, da se taj osjećaj ne može opisati. Osjećala sam u srcu kao da mi se zatvara velika praznina sa tim zagrljajem, osjećala sam da je to sve što sam tražila da još jednom doživim, osjećala sam da se i moja mama tako osjeća.

Mama se odmaknula i gledala je:

- Mogu ti reći, da si sad sličnija meni, nego tati. Tati si bila sličnija, dok si bila mlađa.

Jas am joj sa suzama u očima odgovorila:

- Da, slična sam ti, ali ti ne smijem ništa pričati o budućnosti, ne smijem ti reći ništa o sebi ni tebi ni tati, jer se može promijeniti povijesni tijek naših života. Moja je želja bila samo doći na vrata naše male kuće u Trnju, pozvoniti i ugledati tebe. Da me nisi pustila, ja bih otišla natrag u svoje vrijeme, ali shvatila si da se tu događa nešto izvanvremensko, nešto čudno i sa povjerenjem si me pustila unutra.

Mama je odgovorila:

- Da, srce je vikalo u meni, da se ne trebam ništa bojati, da je na vratima moje djeteta, ali puno drugačijeg izgleda.

Imala sam samo pola sata na raspolaganju, jer sam se morala vratiti u svoje vrijeme. Nismo puno pričale, tek uobičajeno: kako si, kako zdravlje, uobičajene stvari koje nemaju veze sa našim budućim životima.

Kad sam se digla da krenem, mama me je ponovo zagrlila, jako stisnula uz sebe i samo je prošaptala:

- Nadam se da si sretna u životu i to je jedino što ti želim.

Odmaknula sam se, pogledala je suznim očima i odgovorila sam joj:

- Sad sam sretna! Sad sam ispunjena srećom i bila sam uz tebe ispunjena srećom. Ovo je sve što mi je trebalo do kraja mog života. Sad moram polako krenuti, vrijeme ide i moram se vratiti.

Još jednom smo se pogledale, zagrlile, mama me poljubila u obraze, ja sam joj uzvratila i izašla sam van na dvorište. Još sam se jednom okrenula i mahnula joj, mama je odmahнула i ja sam otišla na isto mjesto gdje sam i došla u 1971., jer sam morala stati točno na to mjesto otkud sam iz 2021. godine otišla, da bih se sigurno vratila u svoje vrijeme.

Put natrag u 2021. je trajao isto onoliko koliko i put u 1971. godinu. Sjedila sam za stolom u svojoj sobi, svijeće su gorjele, bio je sumrak, tišina, veljača se u maglenim noćima provlačila kroz gole grane drveća, na cesti nikog nije bilo, samo je bilo pola sata kasnije, nego prije.

Kasnije, dok sam ležala u krevetu i razmišljala o svemu što mi se dogodilo, sjetila sam se, da je moja mama uvijek bila nekako tajanstvena, distancirana, uvijek kao da je bila nedorečena. Je li taj događaj utjecao na nju da bude takva ili je oduvijek moja mama bila takva, to nisam znala. Znala sam samo, da je taj put kroz vrijeme zauvijek promijenio i moju mamu i mene.

Zaspala sam mirno, tiho sam disala i san se nije javio. Je li sve bio san što se dogodilo ili će san postati nešto drugo, to ne znam.

Znamo samo jedno, a to je, da je moje srce ispunjeno, da nema u tom srcu više one teške praznine i da sam dobila ono što je moje srce žarko željelo – samo još jedan susret i zagrljaj sa mojom mamom, jer sam ovo uvijek zamišljala i željela napraviti. Možda mi se taj tren, dok je ovo pisala, želja i ostvarila, jer sam sve vidjela kako je napisano 😊

MJESTO KOJEG NEMA

Sanjala sam jedan san, jedan bijeli san obojen čudnim refleksijama “dèjà vu” osjećaja.

Sve je bilo bijelo, borovi i šuma tiho su disali, nije se čuo ni let ptice, nije bilo ničega, osim magle koja se povijala između grana drveća, a bijelo je prekrivalo cijelu panoramu te hladnoće.

Zaustavila sam se na drvenom mostu i krenula ostavljajući stope iza sebe. Kako sam hodala, okrenula sam se i stope su nestajale. Shvatila sam, da sam ušla u neki magijski postupak

kojeg je netko postavio, jer sam se približila mjestu gdje nisam trebala doći.

Zastala sam i ugledala predivan dvorac u daljini prema kojem je vodio taj put i na tom putu ničije stope nisu ostavljale trag, jer su nestajale kako bi i nastajale.

Postoji li takav put gdje tragovi nestaju i postoji li takvo mjesto kojeg nema, je li to neostvariva stvarnost ili je to “u topos” i gdje ja to živim?

Sve je tiho, mirno, lijep dan se provlači kroz ovaj ožujak, ljudi su ljudi. Što znači biti čovjek, što znači: čovjek čovjeku? Je li čovjek čovjeku vuk, čovjek, ptica, duh, prazan prostor, nepročitana knjiga??

U “mom svijetu”, na tom mjestu kojeg nema, teško se diše ispod površine, jer tko ne zna živjeti ispod površine, nije lako.

Ispod površine površnosti, raznoraznih bahatosti, arogancije, trivijalnosti, površnih floskula, neiskrenosti, okrutnosti i svih drugih negativnosti – stvarno se teško diše onome tko je iznad, ali onome tko zaroni to je predivno mjesto.

To je mjesto kojeg nema, to je svijet gdje novac ne postoji, tu su ljudi koji ne plaću, već smijehom kupe litru mlijeka, dodirom dobiju komad kruha, pjesmom plate potrošenu električnu energiju, zagrljajem plate račun za potrošeno

grijanje, treptajem oka donesu obitelji sočne jabuke i jedni sa drugima tako žive.

Na tom mjestu kojeg nema ne jedu se živa bića, jer ono što ima oči i gleda te – ne možeš jesti. Toliko si inteligentan, da jednostavno tvoja duša ne dopušta mozgu uopće bilo kakvu pomisao, da bi oduzeo život živom biću i nahranio se tim otrovom bola kojeg ispušta zaklano živo biće.

Na tom mjestu kojeg nema sve savršeno funkcionira, jer se ništa ne mjeri i ne važe se, nema procjena, ocjena, kriterija. Tu je sve fino uravnoteženo, sve je umreženo onim finim energetske silnicama koje kao meteorska kiša prolaze kroz prostor i postaju informacijska komunikacija među ljudima.

Na tom mjestu kojeg nema moj život je divan, prepun ljubavi koju primam i prosljeđujem dalje, svi su omotani tim velom univerzalnosti, te bezuvjetne ljubavi jednih prema drugima,

da uopće nema ni pomisli ni primisli kako bi uopće moglo postojati nešto drugačije osim - ovog mjesta kojeg nema.

Hoće li ikad postojati takvo mjesto kojeg nema? Hoće li čovjek ikad prestati izrabljivati drugo živo biće: životinju, čovjeka, pticu, ribu? Hoće li čovjek, to vrhunsko biće na ovom planetu, ikad shvatiti da samo dajući može dobiti, dajući ljubav – ljubav širi i dalje?!

Ja to nisam znala, a ni ne moram znati, jer moji odgovori i ta pitanja uopće nisu bitni, ali samo znam jedno: bilo bi lijepo živjeti u tom mjestu kojeg nema.

TE ČUDNE TAMNE NOĆI

Postoje te neke strune koje vibriraju nekim posebnim frekvencijama ispod našeg slušnog sustava. Postoje te neke čudne noći kad se izgubljene duše skupljaju pa lutaju među živima i to su te neke noći kad se čudna bića pojavljuju s One strane pa u živi svijet zakorače i javljaju se živom čovjeku.

To su te manifestacije koje se kriju, ali se ipak nekima i objavljuju. Možda nekima tek kroz snove, jer *“snovi su neotvorena Božja pisma”*, a kroz njih može biti protkana latentna bol koja nekad čovjeka prati i u stvarnosti.

Ponekad se na licu pojave neke čudne nijanse čak i po bijelom danu pa kad se pogledam kao da vidim onu neku mene iz nekog prošlog života kako me gleda iz mene same ove koja sam danas.

Ponekad se u očima pojave neke sjene, dok se šminkam pa se zagledam dublje u te moje oči i kao da propadam negdje duboko, u neki drugi svijet, onaj neki tamni svijet dubokih šuma gdje se ne čuje ni ptičji pjev niti se čuje šum lišća.

U toj tamnoj šumi je sve tako mirno i sablasno tiho, ali vidim sjene kako leluju prema jezeru straha otkud ne odlazi nitko, već mu se vraćaju samo lutajuće duše koje nastanjuju tlo gdje bi trebale biti zakopane.

Izgubljena duša ide polako kroz šumu prepunu magle i ogoljelog drveća noseći u ruci svjetiljku, da joj pokaže put, ali put ne nalazi, već inercijom ide prema jezeru straha otkud se više nitko ne vraća.

Ponekad mi se u mislima pojave slike nekih događaja u kojima nisam bila, ali sam sudjelovala u nekom od života: visoka stijena pada duboko u ocean koji šumi ispod nje svojim velikim valovima, a iz njih me zaziva sirena zelene kose i dubokih plavozelenih očiju gledajući me svojim opčinjavajućim pogledom i mameći me da joj se pridružim.

Nije mi jasno zašto sirena želi, da joj se pridružim kad je poznato, da sirene svojom zavodljivom pjesmom zovu samo mornare, a ne žene koje stoje na visokoj stijeni i gledaju u oceanske dubine.

...a ponekad vidim nju... tu čudnu i prelijepu ženu, pun Mjesec je iza nje, tamnoplava noć je prekriva kao najljepši baršunasti plašt, a njene oči tako zagonetno plave govore, dok joj usne šute i pozivaju me.

To je vila noći koja leprša u ljetnim tamnoplavim noćima puštajući vesele krijesnice i mameći ljude da joj se pridruže, ali samo šutnjom i tišinom.

IZMEĐU DANA I SUMRAČJA

U nekim kišnim danima kad romore kišne kapi i kad se ljudi skupljaju po kućama, a ptice se skrivaju pod granama, u tim nekim čudnim danima između dana i sumračja proleti neka sjena u kutu očiju ili me pomiluje nečija ruka po kosi.

Često mi se to događa u zadnje vrijeme, sve traje milijunti dio sekunde, ali i te kako vidim ili osjetim takve manifestacije.

Ne pričam o tome nikome, jer to nije za pričanje i ne mogu ništa dokazati, a vidim ili osjetim.

Što ili tko je ta sjena i čija je to ruka koja mi bešumno pomiluje kosu, to ne znam, ali znam samo jedno: čudan je to osjećaj i kao da netko probija kroz nevidljivi svijet s One strane u ovaj naš čvrsti materijalni svijeti vođen silnom željom, da baš sa mnom komunicira.

PROBOJ IZMEĐU SVJETOVA

napisano: 10.05.2021. u 10:10h

Jučer predvečer stojim na prozoru, sumračje je pleglo po tlu i drveću, ali još se probijaju zadnje svjetlosti tog lijepog svibanjskog dana.

Odjednom, kao da je u djeliću sekunde, krilo probilo iz nekog svijeta u ovaj moj gdje živim i odmah je nestalo.

Gledala sam... nisam mogla vjerovati!

Krilo je bilo svijetle boje kao ovo na slici, ali nije tu zavjesu između dva svijeta probilo cijelo krilo, već samo nešto više od vrha krila, čak ni pola, već nešto manje od pola krila i ... nestalo.

Sasvim mirno sam stajala na prozoru i gledala lijevo, desno, gledala sam moje cvijeće koje sam jučer kupila i posadila u vrtek ispod prozora... ništa posebno... sve kao uvijek... nisam bila zagledana, zamišljena... i odjednom - kao sablja da je prerezala zavjesu i nestala.

Sve se to dogodilo u budnom stanju, ali znam da je granica između sumračja i odlazećeg dana vrlo krhka pa se tada događaju ovakve manifestacije.

Bila sam vrlo opuštena, normalno sam gledala kroz prozor i to ne samo u jednu točku, već ljude, aute, drveće, moj mali vrt ispod mog prozora, cvijeće, travu i... onda se to dogodilo baš ovako kako sam opisala... kao da sad vidim to krilo kao da probija prozirnu najlonsku vrećicu - eto tako se to dogodilo.

Ostala sam i dalje na prozoru zadržavajući tu sliku u mislima koju i sad vidim.

Jučer je bio Majčin dan i u mislima sam tijekom dana bila sa mamom i poželjela sam, da je to bila njena duša, ali nešto u meni mi je govorilo, da to nije bila ona pa se pitam, tko je to bio?

Možda je to bio neki anđeo koji se negdje žurio?

Možda je to bilo neko mistično biće s One strane, iz nekog drugog svijeta čije je krilo probilo granicu između svjetova?

Je li to bilo nečije anđeosko krilo ili možda neka čarobnica iz nekog drugog svijeta pa je krilo njene sove probilo zavjesu između Onog i ovog svijeta?

SUSRET

napisano: 12.06.2021. u 13:20h

Opet sam u sumračje neki dan imala susret sa procjepom vremena.

Sve se dogodilo kod mene u stanu, išla sam u kuhinju i u djeliću seknude kao da je iz kupaonice izašla žena. Ovaj puta to nije bilo krilo anđela, već žena u dugačkoj haljini, a ta haljina je bila kao potrgana, ali nije – haljina je bila u trakama, mješavina svijetlo smeđe i sive boje.

Žena je bila jako mršava, kao da je haljina bila prebačena preko kostura, lice se nije vidjelo, jer je imala kao neku vrstu šala preko ramena navučenog preko čela.

Susret je trajao sekundu i žena je nestala.

SIVI GOLUB IZ DRUGOG SVIJETA

napisano: 03.07.2021. u 12:45h

Procjepi između svjetova koji mi se otvaraju u zadnje vrijeme su fascinantni, a ovaj put nije bilo ni krilo anđela ni čudna mršava žena u procjepu između svjetova.

Ovaj put je to bio sivi golub koji je toliko brzo proletio pa mi se učinilo kao da je izašao iz svog svijeta, uletio na sekundu u moj svijet i odmah uletio natrag kroz procjep u svoj svijet s One strane.

To se dogodilo u mojoj sobi, ležala sam na krevetu i gledala TV i sa moje desne strane gdje se nalazi noćni ormarić dogodio se taj – kako bih rekla “događaj” ili taj prelet.

Fascinantno.

Prije tog događaja, dok sam išla u dućan ili sam vodila Mašu, stalno sam nailazila, a i sad nailazim na siva pera – kao da su to pera ispala iz krila sivog goluba ili anđela – ne znam, ali zadnjih tjedan dana ih stalno nalazim na putu kojim se krećem.

SUSRETI UKAZANJA

napisano: 10.07.2021. u 12:00h

Interesantno je ovo što mi se događa već jedno 10-tak godina. Prvi put mi se dogodilo kod japanskog veleposlanstva na Zrinjevcu. Čekala sam u koloni u autu, znam da je bilo hladno i ispred zgrade veleposlanstva vidim ženu – moju mamu. Ista

vunena kapa bež boje, tamnosmeđi kaput... prolazi. Smeđa kosa provisuje ispod kape, njen profil – gledam i ne vjerujem: to je moja mama. Otvorim prozor auta, gledam u nju, ona ne gleda u mene i ... prolazi.

Od tad je vidim puno puta... nekad je u ljetnoj odjeći, nekad u zimskoj, jesenskoj ... vidim je na raznim mjestima. Iz sobe kroz prozor prolazi kraj mog stana, iz auta na cesti ... prolazi.

Uvijek prolazi cestom, nikad je nisam vidjela u dućanu ili u nekom zatvorenom prostoru, uvijek samo na cesti.

Vidim da je to živa žena koja prolazi ulicama Zagreba, ali frapantno liči na moju mamu. Znam da možda vidim ono što silno želim, ali – to je moja mama koja prolazi ulicama svog Zagreba.

Jesu li to neka upozorenja za mene, je li ona moj anđeo čuvar koji se prikazuje i njeno ukazanje mi nešto poručuje, da budem oprezna u sljedećim danima ili tjednima – ja to ne znam, ali znam ovo: kad god je vidim, neka milina, blagost i sreća mi obaviju srce i mirna sam.

Mama, tu si... uvijek si uz mene pa te vidim i kad te drugi ne vide.

To je ono neobjašnjivo, ali stvarno prekrasno, drago i milo što mi se događa, meni su ti susreti nešto posebno, uvijek se događaju kad ništa ne očekujem, kad npr. čekam na semaforu i - eto je preko puta ... ide ... ili preko ceste je vidim, stoji i čeka nekog, ali takva ukazanja su da nikad ne gleda direktno u mene.

Volim te naše susrete.

SUSRETI UKAZANJA 2. dio

napisano: 09.08.2021. u 14:10h

Interesantno je ovo što mi se događa već jedno 10-tak godina, a nastavlja se i ovih dana.

Idem jučer u Lidl i vidim je - hoda pločnikom na drugoj strani, udaljene smo možda 20-tak metara, vidim je iz profila - ma, ona je 100%.

Hodala je i - pričala na mobitel. Čudno, jer za vrijeme njenog života toga nije bilo, ali ta "ona" je išla i pričala: ista njena kosa, mršavost, ljetna odjeća bluza i suknja, sandale i torbu nosi na isti način kao i moja mama.

Ja sam stala i gledala je, išla je i ... otišla.

Uvijek prolazi cestom, nikad je nisam vidjela u dućanu ili u nekom zatvorenom prostoru, uvijek samo na cesti, znači uvijek vidim živu ženu, ali frapantno sličnu mami.

Je li to želja da je na tren ugledam? Vidim li to samo ja, znam da ne haluciniram, trepnem više puta, stanem i gledam... ma, ona je!

... i opet se pitam, jesu li to opet sada neka upozorenja za mene?

Ne znam, ali volim te naše susrete.

PUTOKAZI

napisano: 17.08.2021. u 15:42h

Kako hodam ulicama mog naselja ne prođem ni par koraka, a da ne naletim na nešto ovakvo. Ovdje u naselju ima jako puno crnih vrana, tu i tamo naiđem na neko crno pero, ali stalno nailazim na ovakva pera.

U mom srcu se tada spontano otvara jedan portal otkud dobivam neku milost u srce i vraćam tu istu milost punim srcem koja opet prolazi kroz taj portal.

Ne pitam se čija su to pera. Jesu li to pera sivog goluba, grlice ili možda nekog anđela koji mi daje svoje putokaze i pokazuje mi, da je zauvijek uz mene?

To je predivan osjećaj kad "slučajno" nailazim na jako puno ovakvih manifestacija - pero iz krila anđela.

IZLAZ IZ ZRCALA

napisano: 12.09.2021. u 13:27h

Sinoć predvečer ležimo na krevetu i gledamo TV, svjetlo je ugašeno i jedino svjetlo koje dolazi je ulično i ono sa TV.

Mirna sam, opuštena i ... pogledam prema ormaru na čijim vratima je veliko zrcalo.

Iz zrcala, a vidjela sam to krajičkom oka, u djeliću sekunde izlazi neko biće obučeno u dugi tamnosivi plašt sa kapuljačom i nestaje prema kuhinji i kao da je jednostavno "iscurila" iz zrcala.

Prikaza se kretala ženskim kretnjama i odavala je dojam da je to žena. Lice joj nisam vidjela, bila je u nekom položaju poluprofila, vidjela sam samo kapuljaču tog tamnosivog plašta i kao da je kapuljaču još više držala rukama prema licu, ali ruke nisam vidjela.

Kao da je bila iz nekog starog vremena od prije par stotina godina, takvo je bilo držanje, kao da je išla noću uskim ulicama nekog srednjovjekovnog grada skrivena noćnom tamom i svojim plaštem.

Opet proboj između svjetova, ovog stvarnog i onog s One strane?

Ovaj puta je to bio izlaz iz zrcala i nestanak - negdje ... ne znam gdje, ali biće je - nestalo.

Šutjela sam i razmišljala o tome što sam vidjela pitajući se -
što se to događa? 😊

Davoru nisam ništa spominjala, to ću mu sutra spomenuti,
dok budemo pili kavu.

„PRIČE IZ NOĆNIH TIŠINA“
JADRANKE VARGE

Jadranka Varga, ta nekad jako osamljena djevojka koja je u svom životu dane provodila uz knjige i rano otkrila svijet poezije, napisala je priče iz svog života i sad, umjesto njenih stihova, čitam istinite priče iz njenog života.

U svijet poezije je uronila davne 1969. godine kad je napisala svoje prve 3 pjesme i nikad se nije zaustavila. Uz autoricu me vežu njeni stihovi, ali ovo su priče iz tišine raznih noći kad je ležala u krevetu i razmišljala o svom životu.

Najvažnija intencija ove zbirke priča hrvatske pjesnikinje Jadranke Varga koja nosi ime „*Priče iz noćnih tišina*“ je se literatura stvara u tišinama, u smirajima dana kada usamljeni progovaramo o samoći koje se plašimo i koja nas ubija svojom težinom i koja nam konačno pokazuje što je u našim životima značajno i što je vrijedno, da kraj toga zastanemo bez obzira na mnoštvo drugih interesa koje u sebi nosimo.

Po toj fundamentalnoj intenciji literature ovo djelo Jadranke Varga sigurno će biti zapamćeno kao vrijedni doprinos suvremenom hrvatskom realizmu koji se danas nalazi pred zadatkom sinteze: da primi u svoje forme relativni maksimum životne istine, da bi se moglo pustiti da se pojave dublji smisaoni odnosi.

Ukratko o filozofiji hrvatske pjesnikinje Jadranke Varga, rekao bih, da je to jedan problem kojea možemo deducirati iz same njene poezije koja na fundamentalan način određuje cjelokupno autoričino djelo, ali i njen život isprepleten usamljenošću, ljubavlju, borbom za život, poezijom i jednim

bitnim pitanjem, a to je pitanje o kraju nase egzistencije i našoj smrtnosti.

Čovjek skončava kao i sva druga bića uopće, štoviše, kao sve konačne stvari, ali je on jedini među stvorenjima koji se razumijevajući, a to znači filozofski, odnosi prema ljudskoj prolaznosti, jer smrtnost pripada neosporno prije svega ipak samo čovjeku živom, a biti u životu je pretpostavka same smrtnosti. To je jedno pitanje koje pogađa svakog čovjeka i svatko poznate to pitanje, ali koje je ipak jako teško shvatiti i izložiti.

Kao da smo stvoreni kao bića koja se prema svom bivstvu odnose kao prema ništa i to je jedna teška istina, da čovjek može stvarati, proizvoditi, izrađivati samo ako je na neki način otvoren prema ništavilu, ali sada bi bilo točnije pitati se kako čovjek razumijeva skončavanje svih stvari, razumijeva li ih on svagda na isti način i uopće da li je sve smrtno na isti način ili postoji mnoštvo skončavanja i kako to onda stoji sa ljudskom dušom o kojoj se vjeruje svašta. Pri tome se ne trudimo previše o sudbini duša biljaka i/ili duša životinja. Postoje doduše mitologije kao što je mit o seljenju duša koje se bave problemom duševnog uopće, ali najveća većina nas vjeruje, da samo za čovjeka vrijedi to da ima besmrtnu dušu, dok se biljka i životinja, što se tiče njihove duše, u skončavanju naprosto gase, postaju čisto nipta u općem ništavilu svijeta. Od velike je važnosti da se utvrdi ovaj moment i da se u njemu pokuša nekako izdržati.

Čovjek ili žena, to konačno biće koje se interesira samo za samog sebe na beskonačan način, egzistira u onom što filozofi nazivaju "samobriga" i oni neće da se pomire sa mrakom koji nam smrt dosuđuje. Mi ne možemo podnijeti pogled u

prazninu ljudske egzistencije niti u metafiziku takve egzistencije, a da ne operiramo sa projekcijama, da smrt shvaćamo samo kao vrata kroz koju umirući prolazi da bi tako reći stigao u drugu zemlju, u neki drugi možda i bolji svijet. Gdje i kao se događa razdvajanje tijela od duše? Kako se tvrdi to treba biti izlazak duše, udaljavanje duše iz njenog fenomenalnog, dakle, pojavnog proostorno-vremenskog svijeta. Naše ideje i predstave kao što su dalji život duše poslije smrti moraju nam pružiti čvrsto uporište kako samo ljudskoj duši pripada daljnji život, poslijesmrtno postojanje i čovjek ili žena su na taj način osvjetljeni božanskim otkrivenjima koja ne priznaju tame u našem razumijevanju prolaznosti svih konačnih stvari. Umjesto toga, mi konstruiramo nove fantastične svjetove od laganog, prozračnog materijala, onog što se ne može niti dokazati, ali niti opovrgnuti . Mi ne znamo kuda sve živo tone s ovozemljaksog svijeta, ali znamo da sve živo skončava i mora skončati i čovjek i svijet i kozmos u cjelini.

Može autorica smrt višestuko poimati i presijavati u svojoj poeziji i stalno iznova izvijati iz zahvata poetskog mišljenja i osjećanja, ali se mora zadržati smjelost za ovaj pojam i za ovu našu stvarnost i u ovom velikom neprohodnom prostranstvu imati na umu Hegelovo stajalište: „...ali život duha nije život koji zazire od smrti i čuva se od pustošenja, nego život koji podnosi i u njoj se održava”.

Dr Zlatan Gavrilović Kovač, Adelaide, 07.02.2020.

Sadržaj:

O AUTORICI	05
Z A H V A L A	06
RIJEČ AUTORICE	07
O DUHOVNOSTI, ZATVORENIH OČIJU, U BESKRAJU	08
PRIČA O ČAROBNOJ LJUBAVI DVIJE NEROĐENE DUŠE – SVE JE POČELO NA NEBU, DA BI SE PRELIJEVALO NA PLANET ZEMLJA napisano: 28.11.2010. i dorađeno 05.05.2021.	12
STANJE ŽIVOTA U DVA SVIJETA napisano: 19.11.2015., dopisivanje sa blog-prijateljicom	28
SJAJ	30
REGRESIJSKA LAMBADA	47
1. Život	51
2. Život	53
3. Život	55
4. Život – je vrlo specifičan	58
Rezime	64
Sadašnje vrijeme	66

SUSRETI SA DUHOVIMA	69
MOJ SUSRET SA CRNOM MAGIJOM	72
VRIJEME JE? SUSRETI SA NJOM	85
VIDOVNJACI: ALEN JAKOVINA, SVJEDOČANSTVO	90
BIJELI SNOVI	94
SIVA EMINENCIJA	97
ELIKSIR BR. 9	102
PUTOVANJE KROZ VRIJEME	104
MJESTO KOJEG NEMA	113
TE ČUDNE TAMNE NOĆI	118
IZMEĐU DANA I SUMRAČJA	127
PROBOJ IZMEĐU SVJETOVA napisano: 10.05.2021. u 10:10h	130
SUSRET napisano: 12.06.2021. u 13:20h	133
SIVI GOLUB IZ DRUGOG SVIJETA napisano: 03.07.2021. u 12:45h	135
SUSRETI UKAZANJA	137

napisano: 10.07.2021. u 12:00h

SUSRETI UKAZANJA 2. dio 140
napisano: 09.08.2021. u 14:10h

PUTOKAZI 142
napisano: 17.08.2021. u 15:42h

IZLAZ IZ ZRCALA 141
napisano: 12.09.2021. u 13:27h

„PRIČE IZ NOĆNIH TIŠINA" JADRANKE VARGA 148
napisao: dr Zlatan Gavrilović Kovač

SADRŽAJ 152

DO SADA OBJAVLJENE KNJIGE 155

DO SADA OBJAVLJENE KNJIGE

"SJENA DUŠE"

ISBN 978-953-7673-60-4 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga.php>

"PREDVORJE BIJELE TIŠINE"

ISBN 978-953-7889-28-9 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga2.php>

"GOLA ŽENA"

ISBN 978-953-7889-34-0 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga3.php>

"PLESAČ NA ŽICI"

ISBN 978-953-7889-53-1 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga4.php>

"NA TRGU PTICA"

ISBN 978-953-7889-83-8 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga5.php>

"DUŠA ANĐELA"

ISBN 978-953-8054-20-4 za tiskanu knjigu

ISBN 978-953-8054-21-1

Format: Exe (izvršna datoteka) za digitalnu objavu sve kod
NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga6.php>

"IZBRISANO LICE"

ISBN 978-953-8054-662 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga7.php>

"MOJ TAJNI SVIJET"

ISBN kod NSK RH su: 978-953-8054-81-5;

ISBN 978-953-8054-82-2

Format: Exe (izvršna datoteka) sve kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga8.php>

„KAMEN NIJE SAM"

ISBN kod NSK RH 978-953-8100-30-7

<http://www.digitalne-knjige.com/varga9.php>

„POEZIJA SVEMIRA" zajednička zbirka

Autori: Željka Košarić-Safiris, Jadranka Varga i dr. Zlatan Gavrilović Kovač

ISBN kod NSK RH 978-953-8100-54-3

<http://www.digitalne-knjige.com/poezijasvemira.php>

"OČI PUNE ZVIJEZDA"

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-014-6

<http://www.digitalne-knjige.com/varga10.php>

"TAJNA BIJELIH SNOVA"

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-036-8

<http://www.digitalne-knjige.com/varga11.php>

"KAPI ROSE"

Anđa Jotanović, Željka Košarić Safiris, Tanja Repinac, Jadranka Varga i dr. Zlatan Gavrilović Kovač

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-062-7

<http://www.digitalne-knjige.com/kapirose.php>

"GLASNICI"

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-076-4

<http://www.digitalne-knjige.com/varga12.php>

"ISUS, TA VJEČNA ZVIJEZDA SJAJNA"

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-118-1

<http://www.digitalne-knjige.com/varga13.php>

"RUŽA MOG SRCA"

ISBN kod NSK RH 978-953-354-146-4

<http://www.digitalne-knjige.com/varga14.php>

"EHO POEZIJE"

Jadranka Varga i Ivan Dragičević

ISBN kod NSK RH: 978-953-48599-0-2

<http://www.digitalne-knjige.com/varga%20i%20dragicevic.php>

"SKRIVENO U MOMENTU SMIRAJA"

ISBN kod NSK RH 978-953-48599-2-6

<http://www.digitalne-knjige.com/varga15.php>

"4 MAŠTOVITE DUŠE" - Zajednička zbirka: Alemka

Brazzoduro, Anđa Jotanović, Biserka pl. Vuković, Jadranka Varga

ISBN kod NSK RH 978-953-354-212-6

<http://www.digitalne-knjige.com/mastovite.php>

"SRCA PUNA LJUBAVI" - Zajednička zbirka: Alemka

Brazzoduro, Anđa Jotanović, Biserka pl. Vuković, Jadranka Varga, Mira Orlić, Snježana Segnan, Snježana Spasojević, Tanja Repinac, Tatjana Jedriško Pančelat, Tea Slama Žigman

ISBN kod NSK RH 978-953-354-182-2

<http://www.digitalne-knjige.com/srcapunaljubavi.php>

"BIJELI PUT"

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-278-2

<http://www.digitalne-knjige.com/varga17.php>

MARIONETA IZ PROŠLIH VREMENA

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-287-4

<http://www.digitalne-knjige.com/varga18.php>

PRIČE IZ NOĆNIH TIŠINA

ISBN kod NSK RH: ISBN 978-953-354-290-4

<http://www.digitalne-knjige.com/varga19.php>

Od 15.7.2014., otkad sam čula Njegov glas i Njegove poruke, Isus je moj najbolji prijatelj i Njemu predajem moj duh, život i život moje male obitelji.

I, na kraju, da nije bilo moje najbolje prijateljice, moje mame Slavice, ne znam bih li se ikada usudila napisati pjesmu. Hvala ti, mama, što si vjerovala u mene i što si i danas moj anđeo, što si uz mene i što s tobom i danas pričam.

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zlorabotrebte autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Jadranka Varga

PRIČE IZ NOĆNIH TIŠINA

Vlastita naklada

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

Mob: 099 / 599-24-34

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Varga, Jadranka

**PRIČE IZ
NOĆNIH TIŠINA**

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-290-4

„PRIČE IZ NOĆNIH TIŠINA“, JADRANKE VARGA

Jadranka Varga, ta nekad jako osamljena djevojka koja je u svom životu dane provodila uz knjige i rano otkrila svijet poezije, napisala je priče iz svog života i sad, umjesto njenih stihova, čitam istinite priče iz njenog života.

Uz autoricu me vežu njeni stihovi, ali ovo su priče iz tišine raznih noći kad je ležala u krevetu i razmišljala o svom životu.

Najvažnija intencija ove zbirke priča hrvatske pjesnikinje Jadranke Varga koja nosi ime „Priče iz noćnih tišina“ je se literatura stvara u tišinama, u smirajima dana kada usamljeni progovaramo o samoći koje se plašimo i koja nas ubija svojom težinom i koja nam konačno pokazuje što je u našim životima značajno i što je vrijedno, da kraj toga zastanemo bez obzira na mnoštvo drugih interesa koje u sebi nosimo.

Po toj fundamentalnoj intenciji literature ovo djelo Jadranke Varga sigurno će biti zapamćeno kao vrijedni doprinos suvremenom hrvatskom realizmu koji se danas nalazi pred zadatkom sinteze: da primi u svoje forme relativni maksimum životne istine, da bi se moglo pustiti da se pojave dublji smisaoni odnosi.

Dr Zlatan Gavrilović Kovač, Adelaide, 07.02.2020.